Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

35

153 JOI, 27 AUGUST 1970, ANUL IV

DIN SUMAR:

CU BRICUL MIRCEA ÎN LARG PAG. 3

IN PAGINILE 4-5
MIRCEA SÎNTIMBREANU
semnează
ALBUMUL VACANȚEI

BELMONDO
ELEV ȘI PRIETEN AL LUI
Gil Delamar PAG 7

GEOLOGUL **JOHN WESLEI POWELL**
PRIMUL OM CARE A STRĂBĂTUT
URIAȘUL LANȚ DE CASCADE
AL RÎULUI
COLORADO
PAG 8-9.

CONCURSUL
„SĂGEATA ALBASTRĂ"
PAG 13

FOTO GRIGORE PREPELIȚĂ

FLORILE MARII SĂRBĂTORI

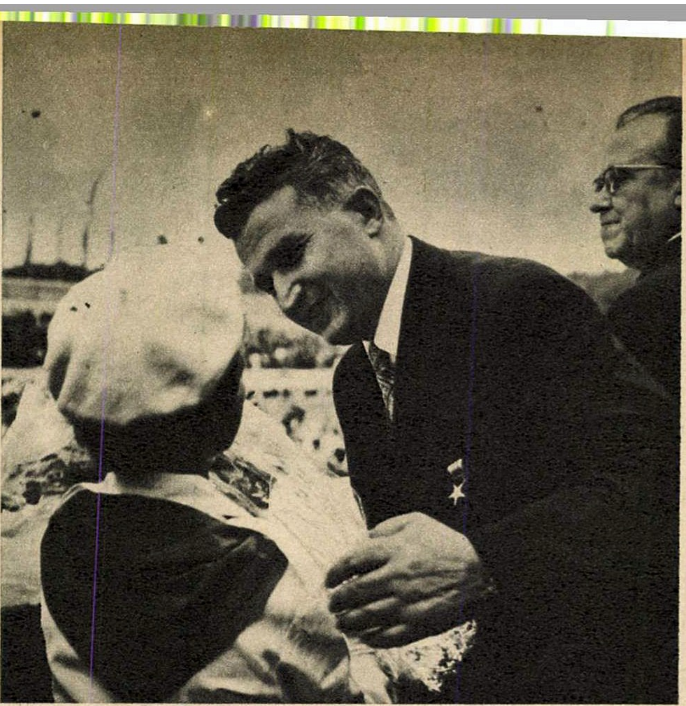

23 AUGUST 1970...

ÎNTR-O ATMOSFERĂ DE PUTERNIC ENTUZIASM, POPORUL NOSTRU A SĂRBĂTORIT CEA DE A XXVI-A ANIVERSARE A ELIBERĂRII ROMÂNIEI DE SUB JUGUL FASCIST.

ÎN ÎNTREAGA ȚARĂ, OAMENII MUNCII AU RAPORTAT PARTIDULUI ÎNFĂPTUIREA UNOR NOI ȘI IMPORTANTE SUCCESE PE CALEA FĂURIRII SOCIETĂȚII SOCIALISTE MULTILATERAL DEZVOLTATE, EXPRIMÎNDU-ȘI HOTĂRÎREA DE A LUPTA PENTRU TRADUCEREA ÎN VIAȚĂ A PROGRAMULUI DE ÎNFLORIRE A ROMÂNIEI SOCIALISTE ELABORAT DE CONGRESUL AL X-LEA AL PARTIDULUI.

BUCUREȘTI. PIAȚA AVIATORILOR GĂZDUIEȘTE ATMOSFERA DE ENTUZIASM, CARACTERISTICĂ SĂRBĂTORII DE 23 AUGUST. RESPECTÎND TRADIȚIA, MAREA DEMONSTRAȚIE A OAMENILOR MUNCII A FOST DESCHISĂ DE PARADA MILITARĂ, EXPRESIE A FORȚEI, BĂRBĂȚIEI ȘI DÎRZENIEI OSTĂȘEȘTI, SINTEZĂ A CEEA CE REPREZINTĂ DE FAPT ARMATA NOASTRĂ: SCUT DE NĂDEJDE AL CUCERIRILOR REVOLUȚIONARE ALE POPORULUI NOSTRU.

TRAIASCA 23 AUGUST

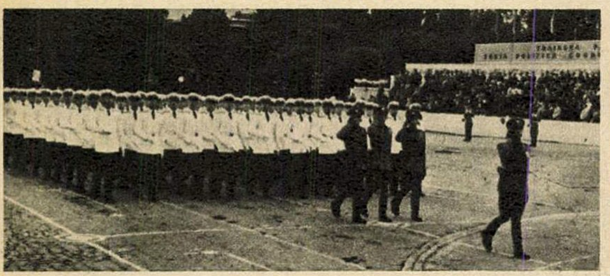

DEODATĂ, ÎN PIAȚA AVIATORILOR RĂSUNĂ RITMUL ATÎT DE CUNOSCUT AL TOBELOR ȘI TROMPETELOR PIONIEREȘTI. VIN PIONIERII! DIN TOATE COLȚURILE PIEȚII, ÎN ȘIRURI EXUBERANTE, PURTĂTORII CRAVATELOR ROȘII, DUCÎND FRUMOASE BUCHETE DE FLORI, ALEARGĂ SPRE TRIBUNA ÎN CARE SE AFLĂ CONDUCĂTORII PARTIDULUI ȘI STATULUI, ÎN FRUNTE CU TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, SECRETARUL GENERAL AL PARTIDULUI, CĂRUIA TOȚI COPIII PATRIEI ÎI POARTĂ O PROFUNDĂ DRAGOSTE ȘI RECUNOȘTINȚĂ. GESTUL SIMBOLIC AL ÎNMÎNĂRII BUCHETELOR DE FLORI MARCHEAZĂ UN MOMENT DE INTENSĂ EMOȚIE ȘI BUCURIE. PIONIERII PREZENȚI ÎN TRIBUNE ȘI ÎN PIAȚA AVIATORILOR EXPRIMĂ SENTIMENTELE DE RECUNOȘTINȚĂ ALE TUTUROR COPIILOR ȚĂRII, HOTĂRÎREA LOR DE A MUNCI, A ÎNVĂȚA ȘI A CREȘTE CA FII DE NĂDEJDE AI PATRIEI, AI POPORULUI.

UN SEMNAL SCURT ȘI PIONIERII SE ADUNĂ ÎN PIAȚĂ, ÎNTR-UN DETAȘAMENT DIN CARE IZBUCNESC URALE, FLUTURĂ EȘARFE ROȘII...

EI, COPIII, VIITORII CONSTRUCTORI AI PATRIEI DE MÎINE CÎNTĂ CU TOATĂ BUCURIA. COLOANELE LOR TINEREȘTI SÎNT URMATE DE MARELE FLUVIU AL OAMENILOR MUNCII DIN CAPITALĂ.

ÎN ACELAȘI TIMP FLORILE MARII SĂRBĂTORI FREAMĂTĂ GENEROS PE TOT CUPRINSUL PATRIEI. SATELE ȘI ORAȘELE ROMÂNIEI SOCIALISTE CUNOSC CLIPE ÎNĂLȚĂTOARE. PRETUTINDENI — CRAVATELE ROȘII FLUTURĂ MÎNDRU, ÎNCONJURATE DE DRAGOSTEA ȘI ÎNCREDEREA ÎNTREGULUI NOSTRU POPOR.

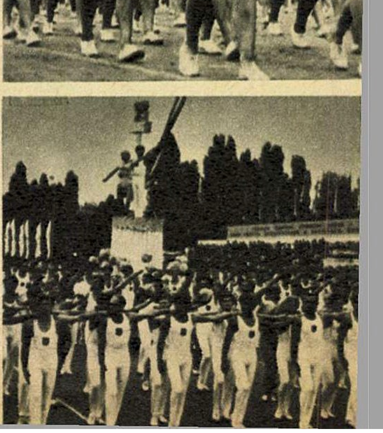

Foto: GR. PREPELIȚĂ

CU BRICUL MIRCEA ÎN LARG

În ziua aceea pe nava școală «Mircea», la timonă, pe punte, în sala de motoare, marinarii purtau cravată roșie și n-aveau mai mult de 14 ani. Privirile lor curioase nu-și aflau liniște, voiau să vadă, să afle și să știe tot de la marinarii adevărați, care-i întovărășeau pe vas. Era firesc. Copiii portului, obișnuiți să vadă mereu vapoarele venind și plecînd spre orizonturile largi ale mării purtînd misterul depărtărilor, doreau să știe cît mai mult despre o navă. Mai ales că pe nava-școală unde se aflau se pregătesc cei care mîine vor fi marinari în flota comercială sau în cea militară.

Tot atunci, pentru foarte tinerii vizitatori se mai pregătise o surpriză. Ei aveau să facă o plimbare cu nava, în larg. E drept, n-aveau să plutească zile și nopți între cer și apă, iar «lupii de mare», întîlniți la tot pasul, n-aveau să poarte bărbi respectabile și nici să tragă din pipă, dar, oricum, o asemenea plimbare nu era un fapt de fiecare zi. Prezența comandantului navei, căpitanul de rangul I, Alexandru Hîrjan, printre pionieri, în tot timpul plimbării, le-a sporit bucuria. Copiii l-au copleșit cu întrebări. De la el au aflat că nava are un tonaj de 1 650 tone, 23 de vele, reprezentînd o suprafață de 1 700 mp. Cu velele întinse are o viteză de 11 noduri și este dotată cu aparatură modernă.

Cel mai mult le-a plăcut pionierilor demonstrația de urcare în arboradă făcută anume pentru ei și care-l obișnuiește pe elevul marinar cu știința desfășurării velelor. Cînd se dă comanda, băieții se avîntă pe treptele de sfoară, sus, tot mai sus, spre înălțimi și de acolo, agățați numai pe cîțiva centimetri de cablu, ca niște adevărați stăpîni ai largului, lucrează cu iscusință pînă cînd pînzele flutură nepăsătoare în bătaia vîntului. Este una din treburile marinărești care cer mult curaj și stăpînire de sine. Închipuiți-vă o asemenea operație făcută pe timp de furtună... Vizitatorii au făcut apoi de cart, la timonă, veghind ca drumul navei să se efectueze fără abatere. În sala de mașini s-au oprit lîngă cei care fac de cart în preajma motoarelor, acolo unde se execută comanda «cu toată viteza înainte».

Un ofițer le dă explicații și astfel ei află că elevul marinar mai învață să întocmească harta coastelor pe unde plutește nava, de asemenea, semnalizarea, limbaj al navelor, folosit în întîlnirile lor departe, în larg.

— V-ați oprit cu bricul în multe porturi? I-au întrebat copiii pe comandant.

— Nava noastră a străbătut multe mări și a făcut escale în porturi sovietice, iugoslave, turcești, franceze, italienești și britanice.

— Dar vreo furtună ați întîmpinat?

— Numai una? Furtunile fac parte din viața marinarilor. Cu viclenia lor ne-am înfruntat nu o dată. Dar o furtună, cum a fost cea din 1965, în Biscaia n-am s-o uit niciodată. Izbucnind ca din senin, vîntul a căpătat pe uscat o viteză de 160 km pe oră, smulgînd copaci, acoperișuri, spargînd digurile. Pe mare, se părea că se apropie sfîrșitul. Nava noastră era împinsă cu o forță uriașă, plutind neputincioasă. N-o mai puteam stăpîni. La un moment dat era gata să se izbească de far, ceea ce ar fi însemnat catastrofa. Ceasuri în șir, luptînd din greu cu frigul, cu apa, cu spaimele, marinarii au rămas la posturi și vasul nostru a fost salvat.

Copiii au ascultat cu plăcere tot ce li s-a povestit, s-au plimbat cu elevii-marinari pe punte, au scrutat orizonturile mării, au cîntat împreună. Și, bineînțeles, prietenia s-a legat de la sine, durabilă.

REPORTER

În vara anului 1540 cuceritorii spanioli ai Lumii Noi, rătăcind printr-un pustiu mistuit de arșiță, au ajuns la marginea uriașei despicături a platoului ce lasă să se vadă coborînd prăpăstios un povîrniș amețitor. În fundul îngust al prăpastiei sticlește sub soarele încă viu o apă roșiatică. — Spaniolii i-au dat numele de Rio Colorado — rîul cel colorat în roșu...

Despre Rio Colorado și canioanele lui citiți articolele de la pag. 8—9.

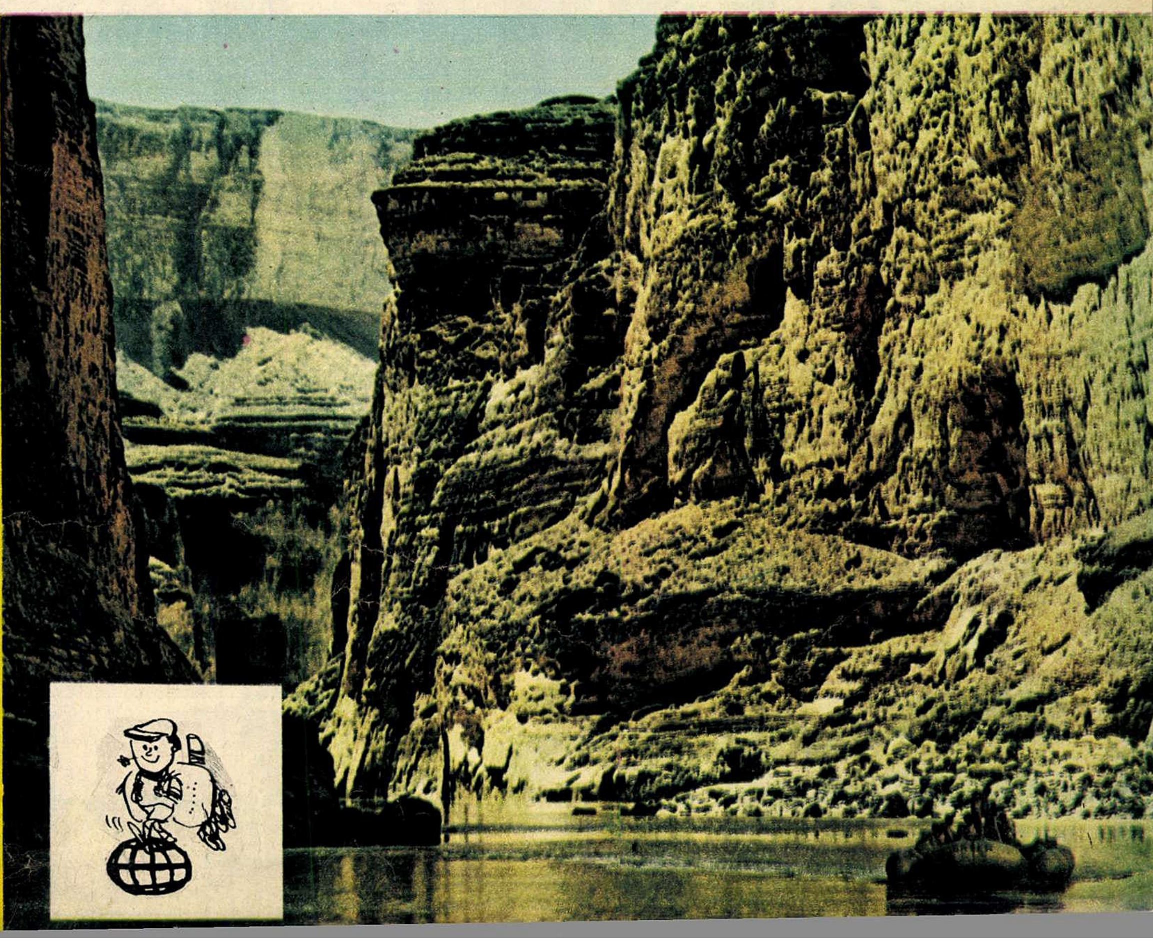

Sălbaticul rîu Colorado își face drum printre stîncile a căror înălțime atinge uneori chiar 1800 de metri. ▶

MIRCEA SÎNTIMBREANU

ALBUMUL vacanței

S-AU SCURS — IERTAȚI-NE PENTRU INDOLENTA VESTE — APROAPE 2/3 DIN BOABELE DE AUR CE CĂPTUȘEAU CLEPSIDRA VACANȚEI. AH, NU BOCEȘTE NIMENI PENTRU ACEASTA, NICI GÎND! ZILELE LUI CIREȘAR ȘI CUPTOR S-AU PREFĂCUT ÎN BRONZUL EPIDERMEI, AU INTRAT ADÎNC ÎN MUȘCHII ȘI OASELE VOASTRE CA O VITAMINĂ SOLARĂ, S-AU TOPIT CALEIDOSCOPIC PE RETINA VOASTRĂ ȘI ÎN DEFINITIV, CE ALTCEVA SÎNT ACELE AMEȚITOARE MELODII CE VĂ ACOMPANIAZĂ ȘI SOMNUL ȘI TREZIA DECÎT ZUMZETUL AMINTIRILOR VACANȚEI ȘI A ISPITELOR EI LAOLALTĂ? TOIUL VACANȚEI NU A FOST, NU VA FI, CI ESTE PÎNĂ LA ULTIMA SA FILĂ. AM EXPLORAT AȘADAR DUMBRAVA EI MINUNATĂ, CU GRANIȚELE MICȘORATE NUMAI ȘI NUMAI ÎN CALENDAR, PENTRU CA ÎMPREUNĂ CU FOTO-REPORTERUL NOSTRU SĂ CONSEMNĂM COTELE LIMPEZIMII EI ÎN ACEST ALBUM DE VACANȚĂ.

1 *Ei bine, «Vaporașul vacanța» își continuă cursa... El are darul miraculos nu numai de a putea cuprinde milioane de pasageri, dar și de a pluti în orice condiții, fără obstacole.*

2 *Pe calea ferată, în mod firesc spre mare, dar și — de ce nu? — spre munte...*

3 *...pe uscat, agățat de un cîrlig nr. 16*

4 *— ...în aer, prinsă de «lanțuri» sau...*

5 *pur și simplu desprinsă de orice.*

6 *În vacanță poți circula spre orice meleaguri. O carte — cel mai bun pașaport... După numărul cărților eroul nostru pare a reface «înconjurul lumii în 80 de zile»...*

7 *Feți și... Fete — frumoase la răscrucea vacanței. O pălărie de paie, un termos, un rucsac și... un zîmbet iată tot echipamentul necesar noului basm...*

8 *— Bunicul lucrează, voi vă jucați, am reproșat acestor copii.*
— Da, dar bunicul e în vacanță de 20 de ani! Nu știu dacă răspunsul are haz. Pe noi nu prea ne-a amuzat.

9 *Dar «Vaporașul vacanța» continuă să plutească. Chiar cu o bărcuță și chiar dacă vîslele îi s-au înjumătățit.*

10 *Pe toboganul vacanței se mai alunecă fără nici-o opreliște... Cine ar sta să-i mai numere pe cei care se avîntă pe pîrtiile ei?*

11 *...doar ici colo, cîte unul, din pricină că a mutat vacanța în timpul anului școlar, se află acum... în pom.*

12 *Dar cei mai mulți, cohorta nesfîrșită a cocorilor trimestrului IV își trimit și clamează bucuria spre toate cele patru zări. Și din «vederile» lor am reținut și noi cîteva pentru acest oricît de bogat mereu de îmbogățit «Album de vacanță».*

1

2

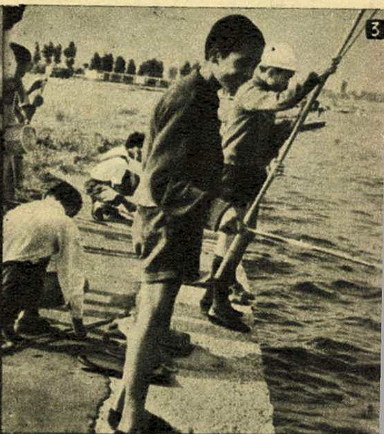
3

4

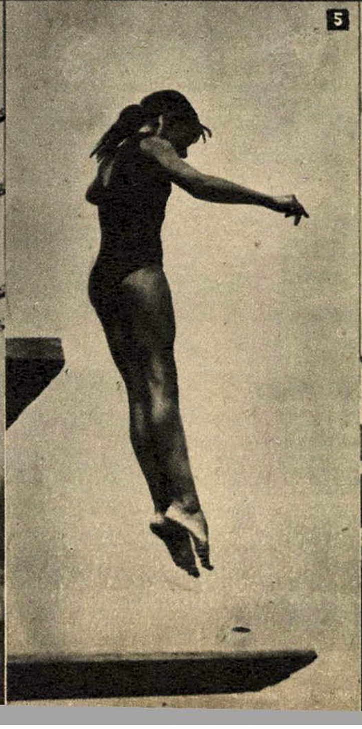
5

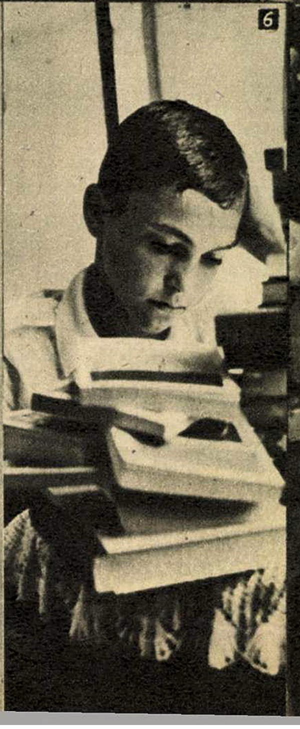
6

8

9

10

11

Foto: Gr. PREDELIȚĂ

12

INTRE NOI, REPORTERII

ÎN INIMILE NOASTRE E SENIN !!!

Despre unii oameni se spune că sînt sedentari. Cunoașteți cuvîntul, desigur. Un sedentar este acela care face prea puțină mișcare sau nu face deloc. Uneori aceasta se întîmplă exclusiv din vina sa, alteori mai poartă o parte de vină și profesia aleasă.

Om fi avînd noi, reporterii, alte păcate, dar sedentari nu sîntem, n-avem cum fi. Iubim mișcarea sub toate formele ei, viața noastră se află într-o continuă alertă. De aici, cel puțin așa cred eu, și simpatia noastră fără rezerve față de sport. Tot de aici, nu mă îndoiesc, și bucuria mea de a descoperi, printre corespondențele voastre, numeroase relatări privind cultura fizică și sportul, așa cum se manifestă ele în rîndurile școlarilor, ale pionierilor.

Firește, găsindu-ne în vacanță, corespondențele despre drumeții dețin recordul de frecvență.

Un grup de cutezători drumeți din comuna Hîrșeni, Brașov, călătorind printre frumuseți sub numele de «Frații Moldovei» și-au desemnat un Pigafetta pedestru să le țină jurnalul splendidei lor aventuri estivale, iar acesta, reporter conștiincios, transmite telegrafic: «Am ajuns în orașul Gh. Gheorghiu-Dej. Ne pregătim să urcăm culmile din apropiere, Berzunți, Pietricica. De jos, culmile se văd ca prin ceață. Doar curajul și hotărîrea noastră se observă limpede; în inimile noastre e senin, e un cer albastru, albastru, albastru...

Reporterul bucureștean Dan Adrianescu, elev în clasa a VIII-a, a găsit vreme, vorba lui, «între două plonjeuri în apă», să scrie despre sutele de copii care vin zilnic la ștrandul Palatului Pionierilor: «Ne bălăcim, facem plajă, ne întrecem în concursuri de înot. Ziua începe cu chiotele noastre de bucurie și seara vine primită de aceleași chiote. Ca să nu vă mint, mai există și cîte unul care se vaită, căutînd iaurt pentru ca să-și răcorească spinarea înroșită. Dar totul trece. Se uită. Rămîne doar bucuria apei, a plajei, dorința de a învinge în concursuri!»

Reportera Sanda Sturzu, elevă în clasa a VII-a, Tecuci, transmite de pe litoral, din tabăra de la Năvodari:

«M-am bronzat, deocamdată ca ciocolata cu lapte, foarte curînd voi arăta ca ciocolata... amăruie! E o vreme splendidă, temperatura apei a fost în unele zile de 27°. Noi îi spunem mării... supă! Nisipul e fierbinte, dar sub umbrelă e grozav să stai, să povestești, să scrii acasă. Mîncăm cu o poftă de lup. Nu prea dormim după masa, dar ne prefacem că dormim și, tot prefăcîndu-ne, uneori se întîmplă chiar să ațipim... Seara cîntăm, recităm, dansăm. Nu vă supărați că vă întreb: nu s-ar putea să țină vara măcar pînă la... vara viitoare?»

Noi, reporterii, precum se vede, nu iubim numai mișcarea, ci și gluma. Sîntem spirituali, ce-i al nostru e al nostru!...

OCTAV PANCU-IAȘI

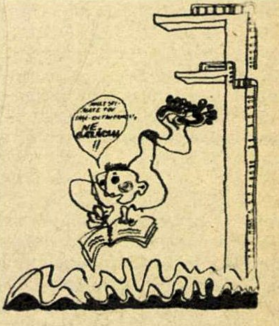

DESENE: IOAN DONCA

VACANȚA LA MARE

de NICOLAE DAMIAN

Desen: DUMITRU DOBRICĂ

Daca cineva m-ar scula brusc din somn, eventual scuturîndu-mă de umeri, și m-ar întreba repede — unde ai de gînd să-ți petreci vacanța de vară?, nici nu aș deschide bine ochii și i-aș și răspunde:

— Unde naiba ai vrea dacă nu la mare?

Și dacă ar avea obrazul să mă mai întrebe și cu cine, n-o să-i mai fac cinstea de a-i spune că unul singur e băiatul cu care mă pot duce la mare, adică Bebe.

În măsura în care vă interesează, aflați că tot cu el am fost și cînd m-am dus pentru prima oară pe acolo. Atunci am ajuns aproape de miezul nopții la Constanța și orașul alintat de mare ne-a primit cu ploaie și răcoare. A doua zi, cu toată vremea tristă și îmbufnată, am plecat la plimbare împreună cu Bebe cînd, deodată, de pe o stradă lăturalnică, între casele cenușii, a apărut marea, iar mie mi s-a oprit respirația. Ne-am apropiat de ea fascinați. Cît de mult mi-a plăcut imensitatea aceea fluidă, nepăsătoare la privirile noastre pline de extaz. Atîta doar că la prima vedere am avut mai degrabă impresia că e vorba de un munte. Și cu tot vîntul, și cu toată burnița aia măruntă-măruntă și a naibii de obraznică de vreme ce îți pătrundea pînă la piele, am stat, zic eu, vreo două ore, ca să ne săturăm.

În ziua următoare ne-am dus într-un loc de unde, de pe malul înalt, am fost martorii unui tablou grandios. Într-un vuiet continuu, spre sud, sub razele soarelui, marea scînteia ca argintul și nu o puteai deosebi ușor, în zare, de bolta cerului cu care se contopea într-o perdea de vapori. Spre nord, în stînga, marea era de un albastru închis, profund, întretăiat de răzletele și desele zig-zaguri ale spumei albe. Am coborît pe plajă și am luat-o spre sud. Locurile erau singuratice și țărmul înalt, cu roci galbene și roșii, gata să se prăbușească. Malul îngust de numai cîțiva pași, acoperit de alge, de scoici întregi sau sfărîmate, de toate culorile, de pietre pe care sărutul repetat al mării lăsase sare și striuri policrome. Am strîns scoici, ne-am scăldat și de sub țărmul pustiu, aplecat deasupra mării, priveam strălucirea acesteia, îi ascultam nesfîrșita frămîntare și urmăream albul fugitiv al pescărușilor ce răneau tăcerea cu țipetele lor ascuțite. Apoi am pornit să rătăcim de-a lungul malului călcînd pe covoare verzi și moi de alge mustind a apă, sărind pe capetele de stîncă ce se aplecau deasupra apei oglindindu-se în ea, sau afundîndu-ne picioarele în nisip. Era atît de plăcut să mergem umăr lîngă umăr, fără ca vreunul să scoată măcar vreo vorbă, și să urmărim cu privirea sinuozitatea țărmului pînă departe unde marea era o întindere orbitoare. Începuse să bată un vînt puternic și din cauza frigului am intrat în apă, în valurile uriașe care fugeau, alunecînd unul după altul, spre nisipul țărmului, împrăștiind șerpi de spumă lucitoare. Și erau mari și foșneau ca mătasea. Un nor minuscul, unul singur, ce rătăcea pe cer, se potrivi în dreptul soarelui și dintr-o insulă de umbră priveam capătul dinspre nord al coastei, departe, unde pămîntul ni se părea a fi din aur și din fildeș, cu un turn abia observabil.

Stăteam la plajă, toată ziua. Coboram treptele și ne îndreptam spre cealaltă extremitate a digului unde se adunau cei mai buni înotători. Aceștia se urcau pe parapetul podului și își dădeau drumul în apă. Ziua în care ne-am aruncat și noi de pe pod a rămas memorabilă. Nu mă așteptam ca Bebe să se îndepărteze deodată de mine și cu pași liniștiți să se apropie de parapetul din dreapta. Începu să-l urce înșfăcînd bine barele cu mîinile, proptindu-și picioarele zdravăn, tot mai sus. A ajuns în vîrf, a privit în jos, în toate părțile apoi, și-a îndoit ușor genunchii, s-a legănat încet de vreo cîteva ori într-o parte și alta și s-a aruncat înainte. Cînd i-a apărut la suprafața apei claia de păr arămiu deja apucasem să mă îndrept spre marginea podului. În timp ce urcam, dungile barelor îmi tăiau fierbinte palmele și tălpile. Sus, platforma parapetului era atît de încinsă încît am fost convins că în clipa în care îmi voi ridica picioarele mi se vor desprinde de pe tălpi fîșii de piele. Am privit de jur împrejur de la înălțimea aceea amețitoare. Apa era undeva jos-jos de tot și pe toată întinderea ei tremurau, puzderie, cioburi strălucitoare de oglinzi. Orizontul se lărgise mult și adia o briză răcoroasă. Mă cuprinse o amețeală dulce și după aceea o inexplicabilă dorință de somn. Am privit din nou în jos la fîșia de apă foarte îngustă în care trebuia să cad. Puțin mai la dreapta sau mai la stînga ar fi însemnat să nimeresc pe colții marilor pietroaie cenușii de care valurile se spărgeau cu vuiet. L-am auzit pe Bebe strigîndu-mi că dacă vreau cu tot dinadinsul să sar de acolo nu trebuie să mai privesc multă vreme.

Același pod era locul de unde se pleca în curse. Înotătorii cu experiență și curaj o porneau în larg de cele mai multe ori în grupuri de cîte doi sau trei oameni. Bebe și cu mine nu prea aveam experiență ceea ce însă nu s-ar fi putut spune și despre curajul nostru. Așa că într-o zi am pornit și noi doi în larg. Atît doar că în ziua aceea bătea un vînt foarte puternic care stîrnea valuri enorme. Cînd eram înălțați spre înălțimile cerului, pe coama înspumată a unui val mare cît o casă cu două etaje și atunci marea devenea întinsă, larg orizontal și cerul aproape, cînd ne prăbușeam într-o groapă de apă, adînc, tot mai adînc de-ai fi zis că nu te mai oprești pînă în fundul mării, și te pomeneai deodată într-o văgăună cu pereții transparenți prin care lumina soarelui se filtra în curcubeie și cerul nu mai era altceva decît un mic petic albastru pierdut în înălțimi. Și iar de la capăt într-un amețitor balans greoi. Înaintam cît mai aproape unul de altul și cu toate acestea deseori nu-l mai zăream pe Bebe, înghițit parcă de ape ca să-mi apară imediat undeva sus, călare pe creasta vreunui val și să-l văd cum se prăvale din nou, o dată cu masa lichidă în hăuri. Din cînd în cînd mă întorceam să văd cît de mult ne-am îndepărtat dar podul, digul, țărmul chiar părea așa de aproape că era de ajuns să întinzi doar o mînă ca să le atingi. Și înaintam mai departe. Bebe înota mai mult voiniceasca, eu preferam brasul și spatele. Am ținut-o așa mult timp și cred că la un moment dat, îmbătați de jocul ăsta, am uitat ce se întîmplă cu noi. Numai așa îmi pot explica de ce nu m-am mai întors să văd cît de mult lăsaserăm în urmă malul. Cînd am făcut-o nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Undeva, departe, mai mult ca o închipuire, ca o părere, ca o dorință, o dungă subțire și neagră, ca trasă cu tuș, voia să însemne țărmul. L-am strigat pe Bebe care nu mă auzea și își vedea mai departe de drum. A trebuit să trag puțin, să mă apropii de el și să-l strig din nou. Eram cam speriat. S-a întors spre mine cu gura deschisă, răsuflînd adînc și cu ochii holbați și roșii. După ce află de la mine care e treaba spune «bine, hai să ne întoarcem». Așa de simplu și la locul lui a zis «bine, hai să ne întoarcem» că pe loc m-am liniștit de parcă n-aș fi părăsit niciodată nisipul de pe plajă, nici măcar pentru a-mi muia vîrfurile degetelor de la picioare. Dacă însă spre larg și apa curgea parcă în același sens, acum depunea o rezistență teribilă. Aveam impresia că dau din mîini și din picioare pe loc, ca o broască nenorocită, și fără nici un spor. Vîntul bătea din față spulberînd apa și azvîrlindu-ți-o în ochi, orbindu-te. Era tare obositor, ce mai. De-abia am luat-o din nou pe spate. Rînd pe rînd îmi săltam mîinile din apa, le ridicam în aer ca pe niște aripi, le treceam pe deasupra capului, le înfigeam puternic în apa de dinaintea mea și după aceea trăgeam puternic. Dar parcă tot pe loc rămîneam. Și cerul deasupra era albastru și larg, norișori singuratici alunecau alene pe bolta înaltă. Mă întorceam să văd care mai e situația dar nici gînd ca malul să se apropie măcar cu un centimetru. Mi-am zis că prea controlez des rezultatele și de aceea mi se par nule. Din nou pe spate, am început să înot cu forță propunîndu-mi să fac asta pînă ce mă voi lovi cu capul de mal. S-a scurs timp serios și nici vorbă de așa ceva. N-am mai rezistat și întorcîndu-mă am privit din nou. Eram singur pe suprafața unei întinderi nemărginite de apă. Pămîntul dispăruse cu totul. Bebe nu se zărea nicăieri. Ceva m-a cutremurat din cap pînă în picioare, mîinile și picioarele mi s-au înmuiat, ca de hîrtie, nu puteam să mai respir și o groază teribilă m-a prins în ghearele ei. Tocmai mă pregăteam să-l strig cînd Bebe apăru lîngă mine ca din senin. Mi-a spus că acum chiar că trebuie să ne întoarcem fiindcă i se făcuse frig și pe deasupra îl încerca și o foame nemiloasă. A fost de ajuns să-l aud plîngîndu-se de frig și foame, să-l văd pe Bebe făcîndu-mi cu ochiul în clipa în care îmi spuse că felul doi va fi o nebunie, ca să nu mai știu ce-i frica. Am deschis ochii și-am văzut uimit că de fapt stăteam pe mal, la plajă. Nici nu intrasem în apă. Toate peripețiile astea fuseseră doar o închipuire. Sînt sigur însă că dacă ar fi trebuit să plec alături de Bebe în larg, n-aș fi stat pe gînduri nici o clipă. Aș fi plecat.

Și dacă după toate cele povestite m-ați mai întreba odată unde am de gînd să-mi petrec vacanța de vară, v-aș răspunde imediat că la mare și, bineînțeles, cu Bebe.

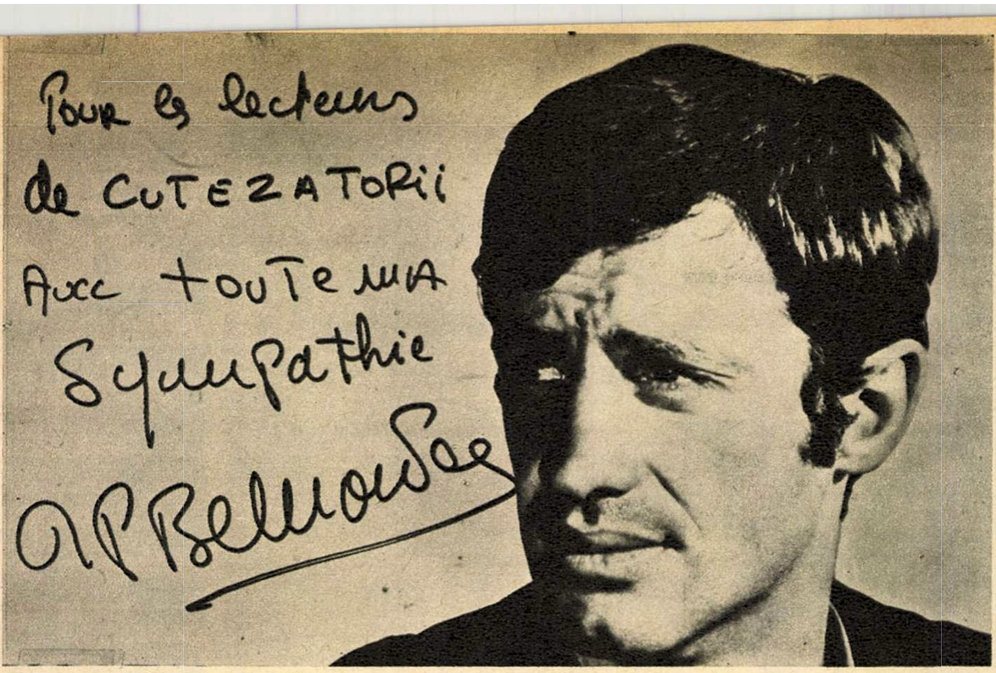

Pour les lecteurs
de CUTEZATORII
Avec toute ma
Sympathie
JP Belmondo

MULȚUMESC BELMONDO

Belmondo filmează de mai multe zile în împrejurimile Brașovului. Acest actor tînăr s-a impus de cîțiva ani în cinematografia Occidentului și a cucerit publicul prin simplitatea și dezinvoltura jocului său, prin capacitatea de a aborda atît rolul comic cît și pe cel dramatic. Tineretul îl iubește pentru firescul său, pentru ținuta degajată cu care apare în fiecare sîmbătă seară cu cei cîțiva prieteni ai săi, la Palatul sporturilor din Paris, pentru a privi un meci de box. De altfel, el este cunoscut pentru lipsa sa de snobism, pentru generozitatea sa, pentru statornicia sa în prietenie. Are trei copii și nici cele mai extraordinare contracte nu-l fac să amîne luna de concediu de vară pe care o petrece cu ei. La noi filmează cel de al 48-lea film al său. N-a făcut nici un film pentru televiziune și spune că nu va face niciodată.

L-am întîlnit în holul hotelului «Carpați» din Brașov. Îmbrăcat ca oricare alt băiat de pe stradă, cu obișnuiții pantaloni jeans, cu o haină subțire de piele, nu-ți atrage prin nimic atenția. Numai după ce intri în vorbă cu el te cucerește cu firea sa deschisă, cu zîmbetul despre care ar fi greu de spus dacă este vesel sau trist. În tot cazul, este un zîmbet Belmondo și numai Belmondo.

— Bună ziua, sîntem de la revista «Cutezătorii» și vă rugăm...

Cînd află că este vorba despre o revistă pentru cei foarte tineri, Belmondo se bucură și este gata să ne răspundă la toate întrebările.

— Care sînt primele impresii din România?

— La București am stat foarte puțin, dar orașul mi-a plăcut și abia aștept să mă reîntorc. În țara dumneavoastră oamenii sînt veseli, deschiși și mai ales foarte amabili. Satele brașovene, unde filmăm, au o poezie aparte, zările sînt deschise și-mi amintesc toată vremea de satele de pe la noi. În fiecare zi, după filmare joc fotbal; îmi place și în general mă simt bine, la dumneavoastră.

— Fiindcă a venit vorba de fotbal, spuneți-ne, este sportul dv. favorit, sau mai practicați și alte sporturi?

— Sînt sportiv. Din copilărie înot, joc volei, îmi place skiul nautic, și, printre altele, și fotbalul. Sportul favorit a rămas însă pentru mine boxul. Uitați-vă la nasul meu! Este elocvent, nu? (A fost spart odată). Dacă nu mă făceam actor, m-aș fi făcut boxer.

— Cînd erați de vîrsta cutezătorilor, la ce meserie visați?

— La actorie, și numai la actorie. La 16 ani jucam teatru cu o echipă și făceam turnee în spitale. După aceea mi-am perfecționat studiile.

— Noi dialogăm adeseori cu cititorii noștri despre cutezanță. Ce înseamnă pentru dv. a cuteza?

— A cuteza, a îndrăzni, a avea curaj, înseamnă pentru mine — spun evident ceva foarte știut — să-ți înfrîngi frica. Și asta am făcut-o eu de multe ori. De pildă, mi-era frică să fac box, mi-era frică de loviturile ce le-aș fi putut primi. Și totuși, trei ani am practicat sportul cu mănuși. Cutezător am fost și cînd am început să fac film. Toată lumea îmi spunea: figura asta a ta nu-i pentru cinematograf. Și deși mi-era frică că n-am să înfrîng prejudecata, am muncit, am muncit foarte mult și muncesc foarte mult pentru cinematografie. Se spune că uneori reușesc... Ați văzut «Omul din Rio»? Am fost nevoit în acel film să fac adevărate salturi mortale. N-a fost ușor. Îi datorez mult bunului și regretatului meu prieten, cascadorul Gil Delamar. Pas cu pas el m-a învățat să fiu un temerar cu judecată. Îi urmăream lecțiile de cascadorie cu sfințenie, făceam ce-mi spunea el, dar vai, cîtă putere îmi trebuia să-mi înfrîng frica.

Secretarul și impresarul lui Belmondo. René Chateau, care era de față la discuția noastră, a ținut să ne povestească întîmplarea pe care v-o relatăm:

Delamar și Belmondo făceau exerciții pe acoperișul unui imobil la al 30-lea etaj. Cu ei se afla și un miliardar american, un excentric, care dorea să vadă exhibițiile celor doi. El le-a propus atunci un pariu. Dacă Belmondo și Delamar vor face zece pași pe marginea acoperișului, vor primi cîteva mii de dolari. Delamar nu i-a răspuns. Fără să-i pese, el a început să străbată 10, 20, 30 de pași. Belmondo care era pregătit, îl urma încordat cu sufletul la gură. Văzînd performanța, miliardarul speriat, a încercat să-i oprească, gesticulînd îngrozit. Delamar și Belmondo își vedeau de exercițiu, așa cum, de altfel, îl prevăzuseră.

După acest intermezzo, datorat lui R. Chateau, ne luăm rămas bun de la Belmondo, care ne promite că, revenind la București, ne va face o vizită pentru a cunoaște mai bine pe cutezători.

— Mulțumesc, Belmondo, pentru amabilitatea ta, și pentru prietenia care ai arătat-o cutezătorilor.

B. CARAGIALE

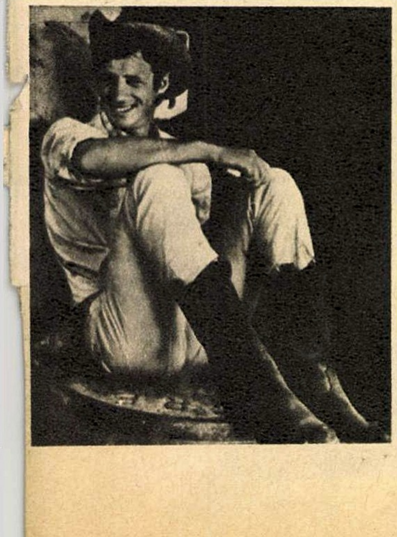

ION CRÎNGULEANU

CÎNTEC

Cîntă muntele de greieri și copii,
Cîntă de izvor și noaptea de luceafăr
Lung respiră Dunărea pe sub cîmpii
Iar spre mare timpul curge teafăr...

Bate un copil cu palmele pe lună
Ritmul inimii din pieptul omenesc —
Ascultați-l: universul sună
Beat de-atîta cîntec pămîntesc.

VACANȚA

Cum te duci tu vară, zi de zi
Prin păduri și rîuri către toamna lungă
Parcă nici un dor pe lume n-ar mai fi
Despre noi și păsări, să te-ajungă...

Ne-ai lăsat pe mese și-n livezi
Rodul greu de miere și lumină bună,
Dar de-o vreme nu mai vrei să crezi
Nici în flori și nici în nori ce tună...

Și te duci. Copiii-n urma ta
Cîntă pe cărări în munți și-ncep să poarte
Gîndul sprinten ca o rîndunea
Pentru cerul toamnei arcuit în carte.

PETRU ANGHEL

AUGUST

Și vine clipa-nțelepciunii noastre
prin care trecem, rînd pe rînd, înfiorați,
spre — îmbrățișarea zărilor albastre
dinspre părinți, dinspre surori și dinspre frați.

Și vine clipa mîinilor întinse
în jurul crengii dulcilor poveri,
cînd peste frunțile asprite lin se
așază amintirea — acelei calde veri.

Și vine clipa de-nceput a fiecărui,
întîiul pas sfiit și necesar
prin care ars de dragoste mai stărui
cu cel ce drumu-l desfășoară iar.

O, fără seamăn rotitoarea clipă,
lumina mea și umbra mea neîncetat,
cînd se adună-n somnu-i o aripă,
cînd o aripă proaspătă s-a înălțat.

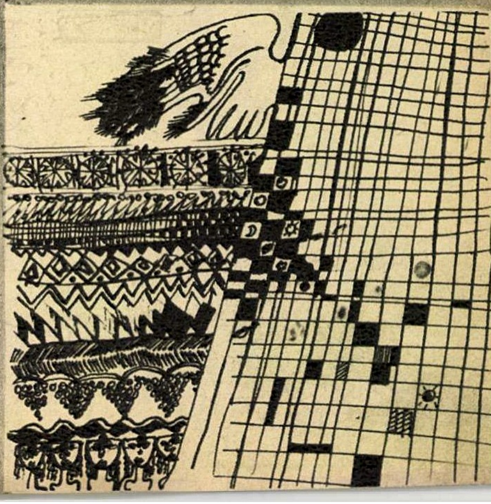

CANIOANELE

de E. ROSCA

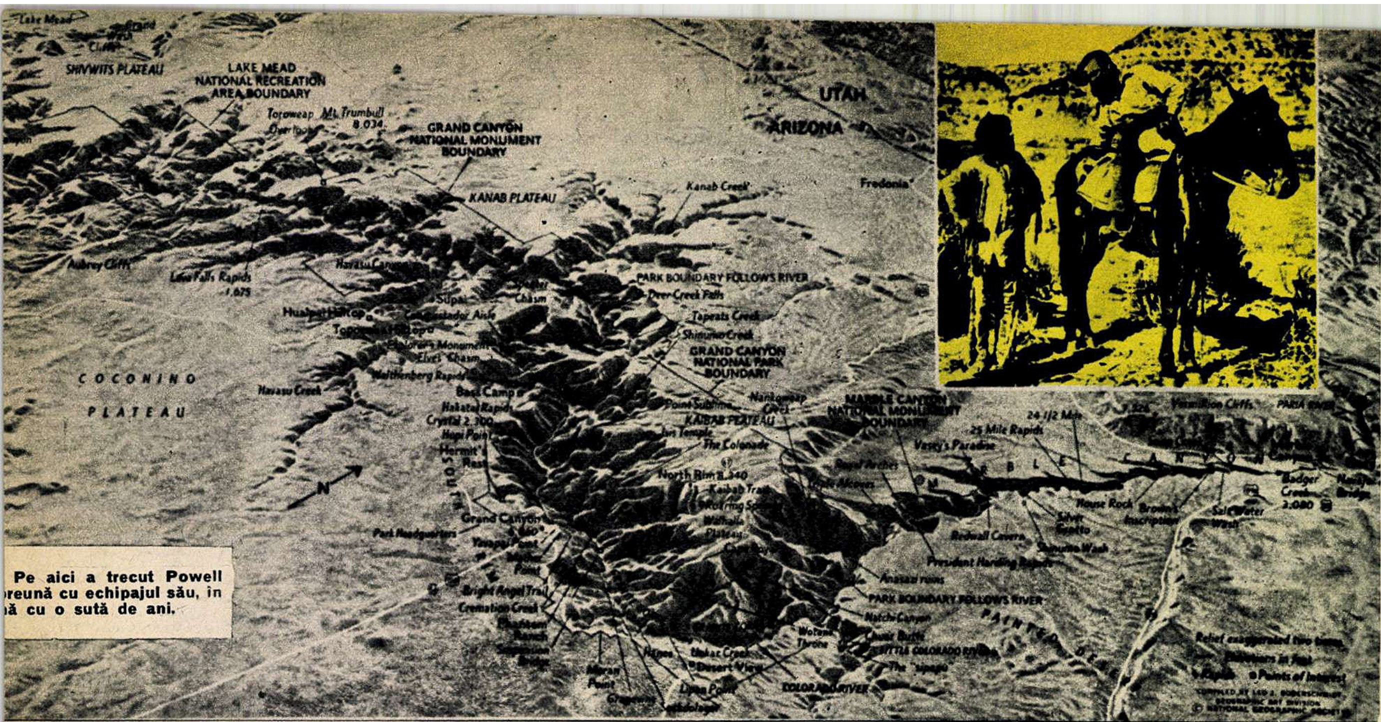
Lake Mead
SHIVWITS PLATEAU
LAKE MEAD NATIONAL RECREATION AREA BOUNDARY
Toroweap Overlook
Mt. Trumbull 8.034
GRAND CANYON NATIONAL MONUMENT BOUNDARY
UTAH
ARIZONA
KANAB PLATEAU
Kanab Creek
Fredonia
Aubrey Cliffs
Lava Falls Rapids 1.675
Havasu Canyon
Supai
Chasm
PARK BOUNDARY FOLLOWS RIVER
Deer Creek Falls
Tapeats Creek
Shinumo Creek
Elves Chasm
Havasu Creek
GRAND CANYON NATIONAL PARK BOUNDARY
COCONINO PLATEAU
Bass Camp
Hakatai Rapids
Crystal 2.300
Hopi Point
Hermit's Rest
Point Sublime
Nankoweap Creek
KAIBAB PLATEAU
MARBLE CANYON NATIONAL MONUMENT BOUNDARY
The Colonade
North Rim 8.240
Kaibab Trail
N
Grand Canyon
Park Headquarters
Yavapai Point
Bright Angel Trail
Cremation Creek
Vasey's Paradise
25 Mile Rapids
24 1/2 Mile
Vermilion Cliffs
PARIA RIVER
Royal Arches
House Rock
Badger Creek 3.080
Salt Water Wash
Redwall Cavern
Silver Grotto
Shinumo Wash
President Harding Rapids
Anasazi ruins
PARK BOUNDARY FOLLOWS RIVER
Natchi Canyon
Chuar Butte
LITTLE COLORADO RIVER
Wotans Throne
Unkar Creek
Desert View
Moran Point
Lipan Point
COLORADO RIVER
PAINTED DESERT
Relief exaggerated two times
Elevations in feet
Rapids
Points of interest
COMPILED BY LEO J. BODERSCHMIDT GEOGRAPHIC ART DIVISION
© NATIONAL GEOGRAPHIC SOCIETY

Pe aici a trecut Powell reună cu echipajul său, în ă cu o sută de ani.

EXPEDIȚIE ÎN NECUNOSCUT

În urmă cu 100 de ani a fost completată și ultima pată albă de pe harta Statelor Unite. Eroii temerarei expediții — un grup de nouă oameni în fruntea cărora se afla un bărbat cu un singur braț, geologul John Wesley Powell. Ținta expediției era valea rîului Colorado, ultima regiune a Vestului despre care nu se știa decît că este una dintre cele mai sălbatice din ținuturile S.U.A.

Pregătiți pentru drum, cei 10 bărbati au pornit la **24 mai 1869** *de la Green River într-o călătorie plină de neprevăzut și care, nu de puține ori, i-a pus în fața unor evenimente de-a dreptul dramatice: Trei dintre exploratori și-au pierdut viața, iar al patrulea speriat de greutăți (mai ales lipsa de apă) a abandonat grupul.*

Învingînd capriciile unei naturi vitrege, temerarii călători rămași în grup în frunte cu Powell au cules bogatele roade ale expediției străbătînd valea rîului Colorado pe o lungime de 1000 de mile în 98 de zile, și ajungînd cu ambarcațiunile lor simple în Nevada. Astfel în istoria explorărilor John Wesley Powell se înscrie ca omul care a străbătut primul uriașul lanț de cascade al rîului Colorado care în decursul mileniilor a săpat impresionante canioane. Pitorescul lor cu totul aparte nu se aseamănă cu nici unul din lume. Numele multora dintre cascadele și cataractele rîului Colorado se datoresc cercetărilor din 1869. Powell a fost primul care a admirat peisajul de la Lava Falls (cascada de lavă) unde lupta dintre apele rîului și lava răcită oferă un spectacol de o frumusețe inegalabilă. Multe din filele jurnalului său din acele zile vorbesc despre viața aspră a diferitelor triburi de indieni care trăiau în rezervații, des-

Escaladarea stîncilor canionului înseamnă o aventură în care pericolul te pîndește la tot pasul.

◀

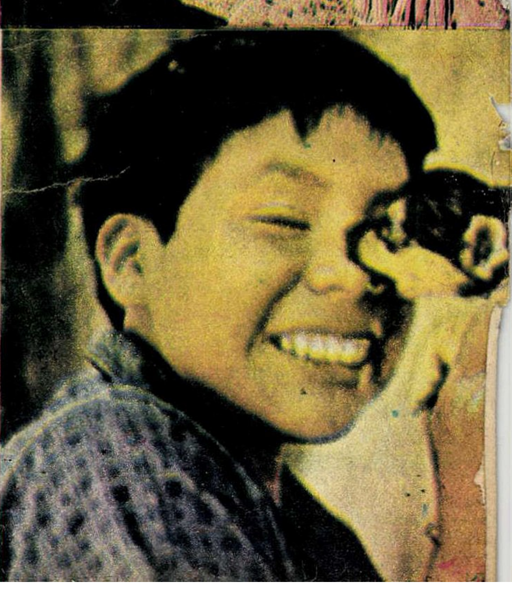

Pentru indian, fericirea înseamnă cal

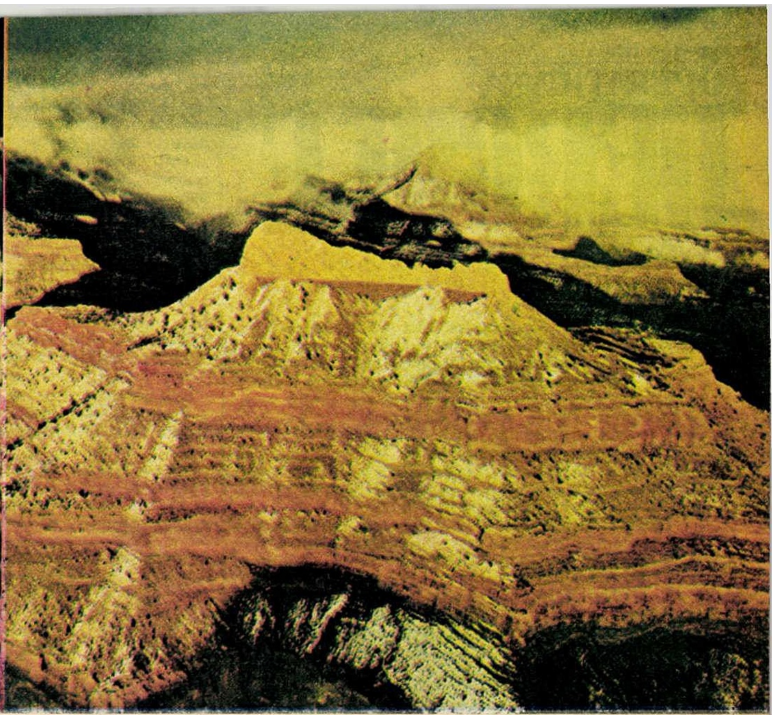

La lumina razelor solare, stîncile galben-trandafirii ale canionului par a fi mistuite de foc.

pre vechile locuințe descoperite în canionul Glen, cît și despre niște ciudate hieroglife care au aparținut strămoșilor indienilor de azi, dar care pentru Powell au rămas niște taine.

Astăzi ținutul de pe valea rîului Colorado și de pe văile afluenților săi este populat de diferite triburi de indieni care și-au găsit refugiu în această regiune aridă, trăind în rezervații. Turiști dornici de a cunoaște peisaje sălbatice vin aici să admire frumusețile despre care Powell vorbea cu 100 de ani în urmă.

Indienii Colorados admirînd bizarele opere ale naturii din valea rîului.

OPERE ALE NATURII

Văilor adînci și întortocheate care se întind pe distanțe de zeci de kilometri, geografii le-au dat numele de defileuri. Ele s-au format în decursul a zeci de mii de ani datorită eroziunii exercitate pe verticală de apele rîurilor și fluviilor asupra stratelor sedimentare și vulcanice ale scoarței Pămîntului.

Defileul Dunării, între Turnu Severin și Baziaș, poate fi considerat cel mai monumental din Europa. Traversînd Carpații Meridionali, Dunărea a străbătut aici masive puternice de roci care s-au format cu peste 60 milioane de ani în urmă, dînd naștere pitorescului defileu de la Cazane.

În goana lor după aur, conchistadorii spanioli ai secolului al XVI-lea au întîlnit în Lumea Nouă nenumărate defileuri pe care le-au numit canioane. Cuvîntul s-a încetățenit în geografie, mai ales atunci cînd se vorbește despre marile defileuri din America de Nord. Cele mai multe canioane din lume se află pe Valea rîului Colorado, iar cel mai mare dintre acestea este Grand Canyon. El are o lungime de 347 km și o lățime între 5 și 12 km. S-a format datorită îndelungatei eroziuni făcută de apele învolburate ale rîului Colorado în stratele calcaroase ale podișurilor Munților Stîncoși. Pereții verticali ai canionului au în medie o înălțime de 1 200—1 800 m. Pe toată lungimea sa, canionul are o culoare galben trandafirie sau roșu deschis, după natura rocilor din care sînt formați pereții...

Impozantul monument dăltuit de apele vijelioase ale fluviului Colorado este Rainbon Bridge (Curcubeul), cel mai mare pod natural din lume. Dar cel mai minunat peisaj din întreaga lume este format din canionul rîului Escalante, afluent al fluviului Colorado. Albia sa tăiată în strate de calcedonie (mineral fibros) dă canionului un curcubeu de culori strălucitoare de un portocaliu aprins cu dungi roșii, violete, albe și negre. Acești pereți extraordinari sînt, de fapt, formați din agată — piatră semiprețioasă — cea mai mare bogăție a deșertului în care șerpuiește rîul Escalante.

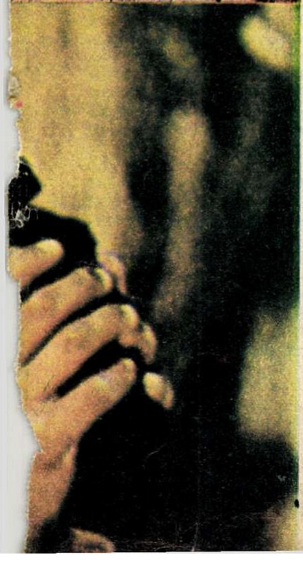

Copiii indienilor Havasupai sînt buni prieteni ai animalelor mici, care pe aceste meleaguri sînt destul de rare.

OAMENII APELOR ALBASTRE

Printre triburile care trăiesc în rezervațiile din ținutul canioanelor se numără și cel al indienilor Havasupai care s-au stabilit pe pajiștile dintre uriașele stînci roșii ale canionului Havasu, încă din secolul al XII-lea. Primul european care i-a vizitat pe acești indieni a fost un misionar spaniol, Francisco Garces care în 1777 a găsit în trib 36 de familii.

Astăzi așezarea este formată dintr-o stradă principală, de fapt o cărare, în care te afunzi în praf pînă la genunchi. De o parte și de alta a străzii se înșiră circa 50 de case, care noaptea sînt luminate și acum de flacăra opaițului. Ascuns în valea foarte adîncă înconjurată de stînci, satul este parcă uitat de lume (e unul dintre cele mai izolate și mai mici), unde își duc existența și astăzi circa 300 de bărbați, femei și copii care alcătuiesc tribul Havasupai. Numele tribului vine de la culoarea torentului de apă care trece prin partea locului și care dă viață văii înguste făcînd-o fertilă. (În limba indienilor, numele tribului se traduce prin — oamenii apelor verzui-albastre). Nu departe de sat torentul se rostogolește peste stîncile uriașe formînd un șir de 3 cascade.

Peisajul își schimbă aspectul aproape la fiecare pas căci pămîntul, asemenea unui cameleon devine cînd roșu brun cînd verde deschis, iar uriașele stînci dimprejur stau gata-gata să se prăvale.

Locuințele Havasupailor sînt construite din lemn, piatră sau tablă și cele mai multe dintre ele nu au decît o singură cameră în care membrii familiei se adăpostesc mai ales cînd timpul este nefavorabil. Dar viața cotidiană se desfășoară sub niște uriașe umbrare improvizate din crengi. Tot sub umbrare sînt adăpostite și ajutoarele de nădejde ale indienilor — caii, care aici la fel ca și oamenii trebuie să suporte o căldură aproape înăbușitoare.

De fapt viața indianului este atît de strîns legată de cal, încît oricare dintre ei va spune că s-a născut în șa și că fericirea înseamnă cal. Fiecare bărbat își are calul său de care nu se desparte nici chiar dacă pleacă într-o vizită la vecini, sau la unicul

(CONTINUARE ÎN PAGINA 14)

Apele se prăvălesc deseori în cascade care umplu văzduhul cu un zgomot asurzitor.

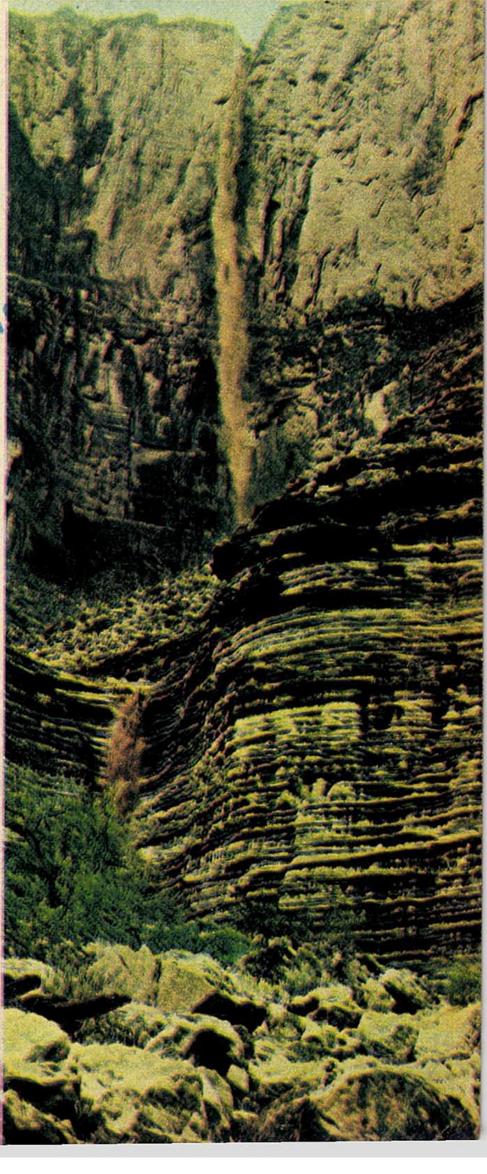

ROMAN FOILETON

OPERAȚIUNEA „HERCULE”

de OVIDIU ZOTTA

Marius — îi venea să rîdă de ideea asta dar punînd-o în aplicare se strădui să pară foarte hotărît — trase sabia punînd tăișul pe frînghie.

— Domnule profesor, sînteți foarte bun ca echilibrist dar să nu-mi spuneți că veți umbla la fel de bine dispus și prin vid!

— Ce vrei să faci?!

Jaguarul, cu domnul Mirea în cîrcă, ajunsese la finiș, se ținea cu o mînă de niște rădăcini ieșite din stîncă și-l privea pe Marius de jos în sus.

— Nimic, zise Marius. Dar m-am săturat de probleme. Mi-ajung cele de matematică, vreo zece pe săptămînă, timp de trei trimestre. Plus tezele.

— Aici ți-ai găsit să filozofezi? În situația în care mă aflu?

— Pentru mine e o situație bună. Spuneți-mi unde se duce atît de grăbit Geo Blondul, complicele dumneavoastră, cu scumpeturile acelea. Număr pînă la trei și pe urmă tai frînghia. Unu, unu și jumătate, doi...

— Nu știu unde se duce, nu e complicele meu, nu mai pot sta așa, lasă-mă să urc! gîfîi Jaguarul.

— ...doi și un sfert, fiți atent, doi și trei zecimi, hotărîți-vă cît mai e timp...

— Cum îți îngădui? Sînt un om în vîrstă, ți-aș putea fi tată sau bunic!

— ...doi și cinci zecimi, nu scrie nicăieri că elementele descompuse au întotdeauna sub 18 ani, doi și șase zecimi...

— Fă ce vrei!

Jaguarul ridică din umeri și începu să efectueze manevra de acostare. Întîi îl aruncă la picioarele lui Marius pe domnul Mirea apoi se urcă și el, respirînd cu greutate. În tot acest timp, Marius nu schițase nici un gest, era însă roșu de necaz că, moralmente, fusese bătut. De fapt, știuse tot timpul că n-o să taie frînghia dar îi displăcea să treacă drept un om slab.

— Ai fost înspăimîntător, zise Jaguarul, ștergîndu-și chipul scăldat în sudoare. Cîteva momente am crezut că s-a isprăvit cu mine. Dumneata nu ești în toate mințile?

De bucurie, lui Marius îi veni să-l sărute. Așadar, Jaguarul nu-l considera drept un lăudăros, se temuse de el!

— Am motive să cred că autorul principal al furtului sînteți dumneavoastră, zise Marius, aproape cu părere de rău. E regretabil că tocmai un om curajos și inteligent ca dumneavoastră... V-ar fi stat mai bine ca erou!

— Nu sînt nici una, nici alta, se supără Jaguarul. Te rog să încetezi cu presupunerile. Mai bine să ne grăbim, haimanaua aia blondă o fi luat un avans bunișor.

— O, încep să bănuiesc. Neînțelegeri în sînul bandei, lupta pentru pradă?

— Spui prostii.

Un uruit puternic, și de după culmea din față apăru elicopterul. Zbura foarte jos. Încet, cu grijă, aparatul ateriză, stîrnind un mic uragan de praf. În carlingă, alături de Victor Roman și de locotenentul Dinulescu ședea, cu o mutră indiferentă, Geo Blondul.

— A, l-au prins! Strașnic, deși aș fi vrut s-o fac eu! aplaudă Marius.

În clipa aceea, se întîmplă ceva neobișnuit. Domnul Mirea tăie la repezeală frînghia cu briceagul și, prinzîndu-se de capătul rămas liber, se azvîrli în prăpastie! Dar nu, nu se petrecu ceea ce, îngroziți, așteptau cu toții. În loc să se zdrobească, domnul Mirea reuși să ajungă de cealaltă parte și, amortizîndu-și cu picioarele îndoite contactul cu peretele stîncos, urcă la repezeală dincolo, dispărînd pe drumul voievozilor — cum își denumise Tiberică Adamescu descoperirea.

— E ager, ticălosul, dar n-are cum să scape! rise locotenentul Dinulescu. Haideți, băieți, intrați. Decolăm imediat.

La castel, cîteva ceasuri mai tîrziu. Sabia de aur și celelalte odoare sînt la locul lor, în siguranță. Pe cerdac, lume multă. Magda Feneșan nu mai pridideşte să servească pepsi și cafea. Cel mai des se oprește lîngă Marius, tot întrebîndu-l dacă nu-i e foame, dacă nu vrea un sandviș — o fi doar o simplă amabilitate? Locotenentul Dinulescu povestește:

— În ultimul timp, avuseseră loc mai multe furturi de obiecte de artă. Ne-am dat seama că ele sînt rezultatul acțiunii uneia și aceleiași bande dar misiunea noastră era îngreunată de faptul că infractorii aplicau întotdeauna altă metodă. Atunci ne-am hotărît, cu ajutorul domnului Feneșan, să recurgem la un șiretlic. S-a realizat un portret în maniera lui Velasquez, despre care am răspîndit zvonul că aparține acestui mare pictor spaniol. Tabloul a poposit la muzeu în împrejurările cunoscute apoi chiar acasă la domnul Feneșan. Noi am ținut tot timpul sub observație acest portret, filmînd persoanele care, într-un fel sau altul, aveau legătură cu el.

Astfel i-am urmărit pe toți cei care, conștient sau inconștient, au participat la prima etapă a furtului. Pe urmă însă, firul s-a rupt. Aici trebuie să-l laud pe Marius care, într-un mod simplu, intuitiv, a reusit să se apropie mai repede de «creierul» bandei, deși și el, dintr-un punct de vedere, s-a înșelat. Adevăratul cap al răutăților era nu Jaguarul, ci modestul său ajutor, domnul Mirea! Acesta, profitînd de testele amănunțite pe care profesorul le aplica elevilor săi, a reușit să-și dea seama cu precizie atît de caracterele copiilor cît și de ceea ce se întîmplă în familiile lor. Era un om extraordinar de informat! Cît privește modul de a lucra, aplica două principii simple: întîi — folosea întotdeauna începătorii, și niciodată nu apela de două ori la același ins; al doilea — avea grijă ca majoritatea participanților la cutare tîlhărie să *nu știe* despre ce e vorba, vezi cazul Eschimosului. Chestiunea cu tabloul a aflat-o de la cineva care, jucînd într-o seară flipper la cofetăria «Garofița» cu Gigi Feneșan, a auzit de la acesta că «tăticu a adus acasă un tablou formidabil care valorează atît și atît». Imediat, domnul Mirea a trecut la acțiune, ajutat de Geo Blondul. Din nefericire pentru el, Geo jurase că, din pricina unei anumite fete, n-o să mai calce în viața lui pe strada Depozitelor. În taină a apelat la Prințesă... și astfel a intrat în joc și Marius. Deci, prima complicație pentru domnul Mirea. A doua complicație se numește Geo Blondul care a reușit, vreme îndelungată, să-l deruteze pe Marius. Dar nu numai pe el ci și pe... Patron. De ce? Pentru că, auzind că la turnarea acestui film se aduc obiecte prețioase, a hotărît să dea, împreună cu domnișoara Hilda, o lovitură pe cont propriu. Domnișoara Hilda, dragă Marius, nu are nici-o soră: a jucat de minune rolul unei presupuse gemene, ajutată fiind de Geo, în care tu aveai atîta încredere. Iată-i pe amîndoi în tabăra cineaștilor. Dar ce căuta aici domnul Mirea? Ei bine, *el voia să-l împiedice* pe Geo să prade tezaurul, întrucît era sigur că Blondul, inexperimentat, nu va reuși decît să... cadă în mîinile noastre și, în cele din urmă, să destăinuiască totul, inclusiv vechea sa colaborare cu domnul Mirea! Bătrînul hoț, speriat că nu-l va putea opri pe hoțul cel tînăr, îi mărturisește totul Jaguarului, care ia și dînsul startul în urmărirea lui Geo, avînd grijă să-l țină pe Mirea tot timpul lîngă el. Cît despre restul întîmplărilor, le cunoașteți foarte bine, cei mai mulți ați participat la ele.

În timp ce locotenentul Dinulescu vorbea, se apropiară doi fotografi întrebînd cine sînt Eschimosul și Prințesă. Îndată ce-i descoperiră, începură să-i fotografieze din toate unghiurile.

— O să apăreți în ziarul de mîine, felicitările noastre.

— Gloria e o pasăre năzuroasă, se așază pe umerii cui nu te aștepți! declama furios Palaghiță.

Rupt de oboseală, aproape leșinat, domnul Mirea căzuse, la ieșirea din trecătoare, în mîinile lui Prințesă și ale Eschimosului, care între timp își scoseseră cămășile să facă plajă. Se chema însă că erau eroii principali ai actului final: capturarea hoțului nr. 1!

...Voioșie, rîsete, planuri de viitor. Victor Roman spune că mîine trebuie să înceapă filmările devreme. Eschimosul îi întreabă pe fotografi dacă l-au luat din «profilul stîng» fiindcă găsește că așa e mult mai frumos decît din profilul drept, Tiberică Adamescu bate cu coada linguriței în pahar, precum că vrea să vorbească. Magda Feneșan îl cheamă deoparte pe Marius, și-i întinde un plic format mare:

— Marius, e un mic dar din partea mea și a lui tata...

Marius deschide plicul; înăuntru se află tabloul care a declanșat atîtea și atîtea întîmplări! Abia acum își dă Marius seama unde a mai văzut pe fetița din tablou. Peste tot: la școală, pe stradă, în vis! Era chiar Magda! Cum de nu-și dăduse seama de asta Gigi, fratele ei? «Eu am motive speciale, asta e!» conchide Marius. Sub cămașa lui de zale, într-un buzunăraș, un carnețel cu coperți albastre avea, chiar în aceeași seară, să fie completat pînă la ultima filă și poate citit în șoaptă cuiva.

SFÎRȘIT

ENIGMELE CUNOAȘTERII

ENIGMATICUL CONTINENT MU

de AUREL LECCA

...ÎN ANUL 6 CAN, ÎN LUNA ZAC, LA 11 MULUC...

Într-o seamă de legende ale băștinașilor din arhipelagurile Oceaniei ca și din alte pămînturi insulare din cuprinsul Oceanului Pacific răzbat încă puternic ecourile unor fenomene catastrofale ce s-au petrecut cîndva în negura vremurilor. Sugestivă în această privință este îndeosebi o legendă tahitiană care evocă un pămînt întins de nu i se știau hotarele pe care trăiau două seminții de oameni: unii negrii, alții galbeni. Deși pămînturile erau necuprinse și roadele bogate să le ajungă din belșug tuturor, cele două seminții erau învrăjbite și se războiau mereu vărsînd sînge nevinovat. Mîniați de nesăbuința lor, Soarele a cerut Oceanului să curme acest război fără de sfîrșit. Și atunci, stîrnind un val uriaș, Oceanul s-a năpustit asupra Pămîntului care cutremurîndu-se ca un trup izbit de moarte s-a prăbușit sub apele clocotitoare. N-au mai rămas decît, ici-colo, cele mai înalte piscuri ale munților înalți ce dominau cîndva ținuturile aflate sub valuri...

Aceeași idee, în forme mai mult sau mai puțin apropiate o vom regăsi în legendele populațiilor din arhipelagul Hawaii, în miturile Noii Zeelande, ca și în legendele locuitorilor din insulele Fiji și Rapanui.

O surprinzătoare evocare a unui asemenea cataclism a fost descifrată într-un manuscris maias — cunoscut sub numele de Codex Tronaus — în care se relatează printre altele: «...În anul 6 can, în luna zac, la 11 muluc a început să se cutremure Pămîntul și a ținut acel tremur pînă la 13 suen, fără contenire. Atunci țara MU, atît de mult zguduită de forțele din lăuntrul Pămîntului s-a năruit în ape. Numeroase triburi au pierit o dată cu MU...»

TABLETELE MISTERIOASE

Cînd s-au petrecut aceste evenimente? În ce zonă a Pămîntului? Care au fost forțele ce au declanșat catastrofa? Iată o serie de întrebări care nu-și găsesc un răspuns concludent. Către sfîrșitul secolului trecut, un cercetător american James Churchward descoperă în arhiva secretă a unui templu budist cîteva tablete de piatră purtînd șiruri de semne bizare. El va sacrifica mulți ani pentru a dezlega sensul inscripțiilor acestui text străvechi și după ce descifrează primele texte — trunchiate și disparate, de altfel — pornește să caute în tot cuprinsul bazinului Oceanului Pacific alte asemenea tăblițe. Trec anii. Pe masa lui de lucru s-au adunat numeroase asemenea cronici în piatră. Ele cuprind fragmentar — afirmă Churchward — istoria unor pămînturi aflate cîndva în cuprinsul Oceanului Pacific numite de cronicari anonimi, autori ai textelor gravate în piatră, «Țara MU». Churchward va descoperi ulterior tulburătoare referiri în unele documente aflate în bibliotecile din Tibet, precum și în epopeea hindusă Rama-Jana sau tăblițele naacal.

Cercetările sale arheologice în aria Oceaniei îndeosebi în insulele: Rapanui, Tonga-Tabu, Ponape, Mangaia și Mariane îi oferă prilejul de a descoperi o serie de inscripții figurative ce par să se refere la scufundarea «Pămîntului MU» și la migrarea supraviețuitorilor spre alte ținuturi neatinse de furia dezlănțuită a Oceanului. Churchward pe aceste temeiuri — nu în-

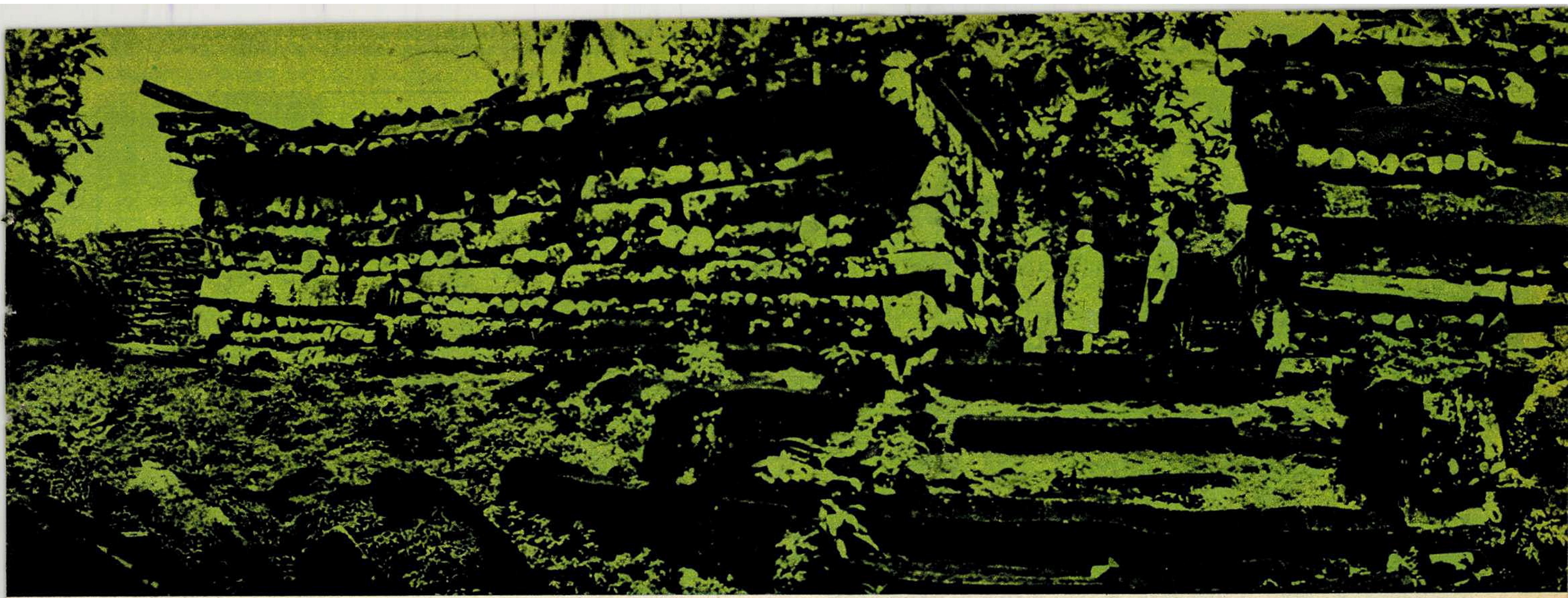

Blocurile de bazalt din insula Nanmatol care și astăzi constituie o enigmă pentru arheologi.

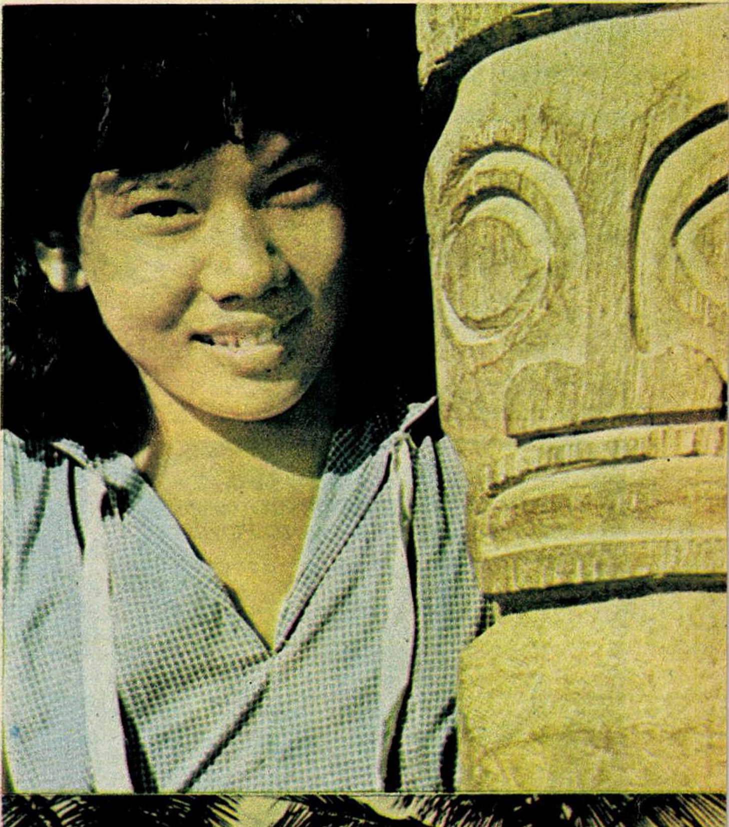

Tînără din insula Tahiti alături de «Tiki» — unul din Zeii polinezienilor.

totdeauna concludente — crede că Țara MU — alcătuită din mai multe ținuturi continentale — constituia vatra unei civilizații înfloritoare care a dominat în urmă cu 10—15 000 de ani întregul bazin al Pacificului. Uriașii de piatră de pe țărmul insulei Rapanui, vestigiile construcțiilor monumentale din arhipelagurile Oceaniei nu sînt — spunea el — decît mărturii ale acestei civilizații străvechi, distrusă de un șir de cataclisme, în parte determinate de manifestările vulcanice ce s-au declanșat în această regiune a Pămîntului, în urmă cu 10—12 milenii.

Mulți oameni de știință contestă teoria lui James Churchward socotind imposibilă existența unei asemenea civilizații înaintate în epocile preistorice amintite. Ei neagă și exactitatea textelor descifrate de arheologul american, fără a nega însă posibilitatea existenței în vremuri depărtate, a unor pămînturi continentale în regiunile centrale și apusene ale Oceanului Pacific.

PLATOUL ALBATROS

Cercetările geologice și oceanologice desfășurate în ultimele decenii în cuprinsul bazinului Oceanului Pacific au stabilit existența unor vaste pămînturi continentale scufundate la adîncimi mari. Unul din aceste pămînturi este platoul Albatros, aflat la sud de lanțul vulcanic din care face parte și Insula Paștelui.

O dovadă că platforma Albatros este un pămînt scufundat o constituie probele extrase din stratele profunde ale solului. Probele geologice relevă că la adîncimi de cca 400 m se întîlnesc depozite de calcare coraligene. Dar coralii — este prea bine cunoscut acest fapt — nu pot trăi decît la adîncimi de 50—80 metri. Existența unor depozite coraligene la mari adîncimi nu poate fi explicată decît prin scufundarea lentă a uscatului, proces care a îngăduit organismelor tinere să clădească edificiul coralier peste organismele moarte. Cum reciful de coral crește cu circa 35 de metri într-un mileniu, s-a calculat că această scufundare lentă s-a produs într-un interval de mai bine de 10 000 de ani.

Geologi și oceanologi sovietici, americani și englezi care au efectuat în ultimul timp importante cercetări oceanografice susțin că într-un trecut nu prea îndepărtat în aria Pacificului au existat două sau mai multe pămînturi continentale, rămășițe ale unui mai vechi bloc continental ce se întindea din dreptul coastelor răsăritene ale Asiei pînă în insula Rapanui, incluzînd spre sud Australia iar spre nord pămînturile ce alcătuiesc azi arhipelagul Hawaii.

Blocul răsăritean al străvechiului continent — numit de unii geologi Pacifida — se apropie oarecum ca dimensiuni și limite de legendarul continent MU — evocat în tăblițele de piatră descoperite de Churchward. Datele investigațiilor de pînă acum nu sînt însă suficiente pentru a se formula o concluzie certă, definitivă. O serie de enigme privind origina civilizațiilor străvechi care au înflorit și s-au stins cu mii de ani în urmă pe pămînturile răzlețite din aria Pacificului sînt încă nedezlegate deși s-au făcut mulți pași înainte în acest domeniu. Cercetările conjugate ale geologilor, etnografilor și arheologilor vor adăuga, desigur, într-un viitor apropiat, noi pagini interesante în istoria geologică a acestor spații, în istoria civilizațiilor.

Enigmatica statuie de piatră din Tahiti, asemănătoare cu «Tuturi», monolitul din insula Rapanui.

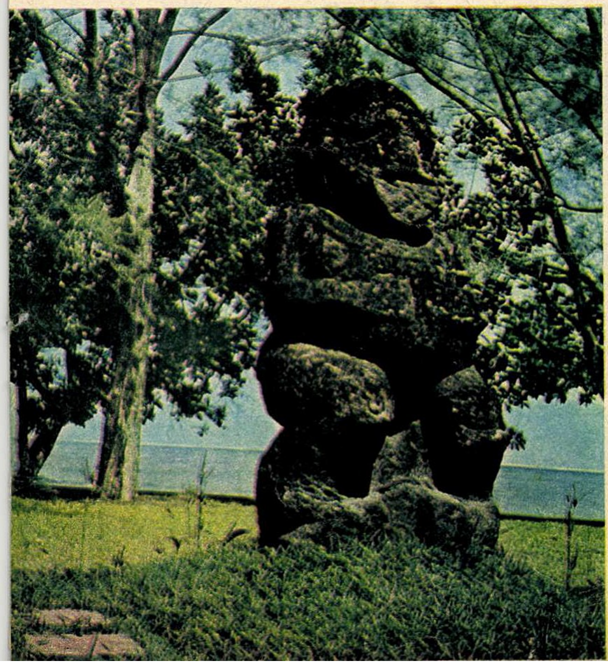

Insulele Hawaii care potrivit unor ipoteze—în trecutul îndepărtat au constituit extremitatea de nord a Continentului MU.

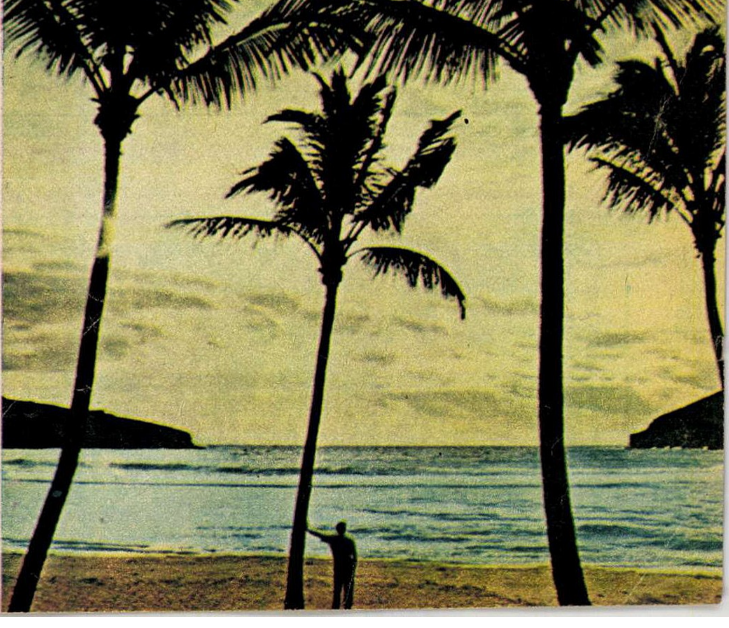

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE: **TREI TINERI EXPLORATORI, NIELS, BERNARD ȘI VAL DAMIAN, VIN ÎN AJUTORUL PROFESORULUI HAYES ȘI A FIICEI SALE, LORA. RETRAS ÎN JUNGLA AMAZONULUI, PENTRU O MARE EXPERIENȚĂ, PROFESORUL ÎNCĂPUSE ÎN MÎNA UNOR AVENTURIERI, CONDUȘI DE DOCTORUL NORBERT.**

MEGALOZOON

SCENARIUL : VASILE MĂNUCEANU
DESENE : NICU RUSSU

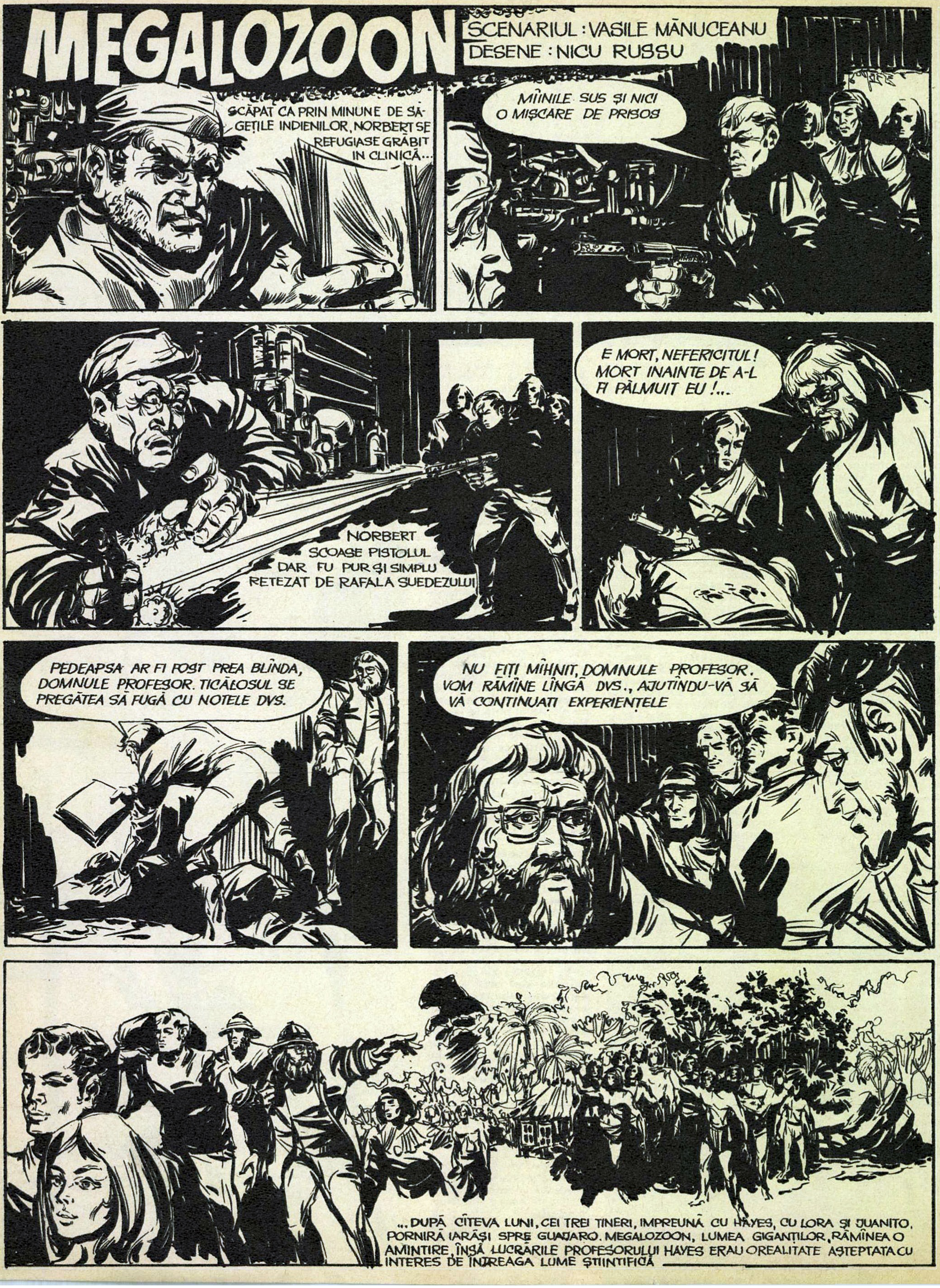
SCĂPAT CA PRIN MINUNE DE SĂGEȚILE INDIENILOR, NORBERT SE REFUGIASE GRĂBIT ÎN CLINICĂ...
MÎINILE SUS ȘI NICI O MIȘCARE DE PRISOS
NORBERT SCOASE PISTOLUL DAR FU PUR ȘI SIMPLU RETEZAT DE RAFALA SUEDEZULUI
E MORT, NEFERICITUL! MORT ÎNAINTE DE A-L FI PĂLMUIT EU !...
PEDEAPSA AR FI FOST PREA BLÎNDĂ, DOMNULE PROFESOR. TICĂLOSUL SE PREGĂTEA SĂ FUGĂ CU NOTELE DVS.
NU FIȚI MÎHNIT, DOMNULE PROFESOR. VOM RĂMÎNE LÎNGĂ DVS., AJUTÎNDU-VĂ SĂ VĂ CONTINUAȚI EXPERIENȚELE
...DUPĂ CÎTEVA LUNI, CEI TREI TINERI, ÎMPREUNĂ CU HAYES, CU LORA ȘI JUANITO, PORNIRĂ IARĂȘI SPRE GUAJARO. MEGALOZOON, LUMEA GIGANȚILOR, RĂMÎNEA O AMINTIRE, ÎNSĂ LUCRĂRILE PROFESORULUI HAYES ERAU O REALITATE AȘTEPTATĂ CU INTERES DE ÎNTREAGA LUME ȘTIINȚIFICĂ
SFÎRȘIT

Începînd din numărul viitor: ADEVĂRATUL URMAȘ AL LUI TARZAN

Înotul CU SAU FĂRĂ PROFESOR

Discuție cu GHEORGHE MARINEL, antrenor de înot la Clubul Sportiv „Steaua"

RED.: Sînteți un tehnician cu vechi state de serviciu, ați pregătit mii de copii, învățîndu-i abecedarul alunecării pe apă, și bănuiesc că sînteți pentru învățarea înotului numai cu specialiști...

GH.M.: Da și nu! Da, pentru că așa se însușește corect înotul, și nu, deoarece nu e posibil acest lucru. Revista dv. face apel la copiii din întreaga țară pentru a învăța înotul. dar numărul de tehnicieni e limitat. Din acest motiv și avînd în vedere scopul social al acțiunii, *optez pentru autoînvățare.*

RED.: Deci, veți dezvălui cititorilor noștri taina însușirii înotului de unul singur, metoda cea mai eficace de a stăpîni apa!

GH.M.: Ca punct de pornire le propun PLUTA. Pentru realizarea ei, se inspiră adînc, se închide gura și ochii, iar corpul se lasă moale pe apă, cu fața în jos, avînd capul în apă. Cu PUȚINĂ VOINȚĂ și un DRAM DE CURAJ învățăcelul reușește acest lucru de la bun început. Apoi se întinde, bolborosește, deschide ochii, sau face chiar mișcări de brațe și de picioare. Cînd se simte în siguranță în această poziție, restul este mai ușor. Procedăm identic și cu succes și la «Ștrandul tineretului» din București, unde lucrează aproape 100 de antrenori și instructori.

RED.: Să presupunem că pionierul și-a însușit acest prim element și începe să învețe mișcarea pe apă. Unde poate el greși?

GH.M.: Copilul care învață singur înotul poate greși la respirație, atunci cînd inspiră aerul pe nas. În acest caz apa îi poate provoca teamă, repulsie și neplăceri respiratorii (guturai și chiar sinuzită). Inspirația se face la suprafață numai pe gură, iar expirația sub apă și numai pe nas. Un copil cu suficient autocontrol își poate însuși destul de rapid acest mod de a respira în timpul înotului. Celorlalți le recomand răbdare și mult exercițiu într-o apă pînă la piept unde, însoțiți de un alt copil care știe să înoate, se scufundă și se ridică, exersînd inspirația-expirația.

RED.: A înota înseamnă, de fapt, executarea unor mișcări la suprafața apei, mișcări care te ajută să te menții și să înaintezi. Ce fel de greșeli pot apare în efectuarea lor?

GH.M.: Vîslirea superficială, lipsa de coordonare, mișcări dezordonate. Trebuie să fie reținut un amănunt important: *nici un copil nu poate învăța singur tehnica înotului, chiar dacă are la îndemînă un manual de specialitate.* Explicațiile manualului trebuie neapărat să fie completate de sfaturile concrete ale unui coleg sau prieten mai mare care știe să înoate.

RED.: După cum bine se știe, disputa: ce se învață mai ușor «bras» sau «craul»?, încă nu și-a găsit o rezolvare. Dv. pentru ce optați?

GH.M.: Pentru «craul». Susțin aceasta întrucît mișcările sînt simetrice și simultane, ceea ce ușurează foarte mult autocontrolul mișcării. În plus, asigură un echilibru mai stabil pe apă, nu pune probleme complicate de respirație și îl ajută să învețe «călcarea» apei. În final, mai repet încă o dată: *copii, nu vă pierdeți răbdarea dacă nu stăpîniți încă elementele de bază ale înotului.*

TIBERIU BAN

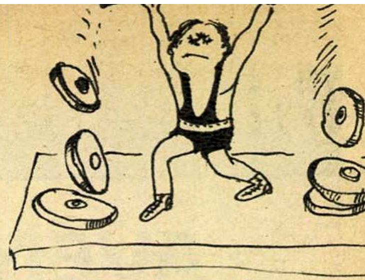

Stilul smuls

V. CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ

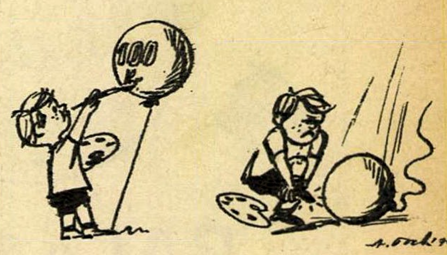

A. POCH

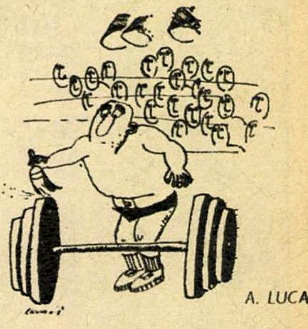

A. LUCACI

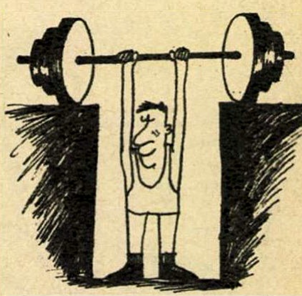

CRIȘAN

EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII TRANSMIT:

DINTRE NENUMĂRATELE VEȘTI PE CARE EXPEDIȚIONARII NI LE TRIMIT ZILNIC LA REDACȚIE, VĂ PREZENTĂM CÎTEVA:

- *Echipajul* **«ANCORA»** *din Galați ne anunță că expediția în munții Vrancei a fost plină de surprize (plăcute), toți expediționarii fiind încîntați de ceea ce au văzut, de ceea ce au descoperit, mai puțin botanista echipajului, Lenuța Nichita, care tot timpul s-a aflat în dilemă, în fiecare zi punîndu-și aceeași întrebare: cum să conserve și cum să transporte pînă la Galați atîtea plante interesante cîte i-a oferit natura bogată a Vrancei?*

Elevul Vasile Caburgan, reporterul grupului, ne-a trimis și cîteva fotografii din care vă prezentăm două:

Foto 1: Răcoarea dimineții i-a înviorat atît de mult, încît povara rucsacurilor nici nu se face simțită.

Foto 2: După un marș anevoios, un scurt popas la Arișoaia este mai mult decît binevenit.

- **«ȘOIMII DIN SEACA»** *ne anunță că expediția de 11 zile desfășurată pe ruta* Sovata—Remetea—Valea Arieșului—Cheile Turzii—Tg. Mureș—Sovata *s-a încheiat cu succes. Acum întregul echipaj lucrează la selectarea și clasificarea materialului cules în timpul expediției.*

- *Unul dintre obiectivele de cercetare pe care și le-au propus membrii echipajului* **«STALACTITA»** *(comuna Salcia, județul Mehedinți) este și... speologia. Printre peșterile cercetate de ei se numără cele din Podișul Mehedinți, Galeria Lacului de Cleștar din peștera Topolnița și peștera Obîrșia Cloșani.*

SALONUL AUTOMOBILISTIC „CUTEZĂTORII"

tabil. Posedă un motor 1 800 cmc și 4 frîne pe disc.

Concursul

SĂGEATA ALBASTRĂ

PRIMUL LUCRU PE CARE ÎL AI DE FĂCUT ESTE, DESIGUR, SĂ DECUPEZI PEDALELE ȘI SĂ LE PUI LA LOCUL CUVENIT.

AL DOILEA LUCRU ESTE SĂ SCRII ÎN PARTEA DE SUS, DREAPTA, PE FOAIA TA LA CE

LUCRARE PRIMITĂ LA CONCURSUL DE BANDĂ DESENATĂ: AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS"

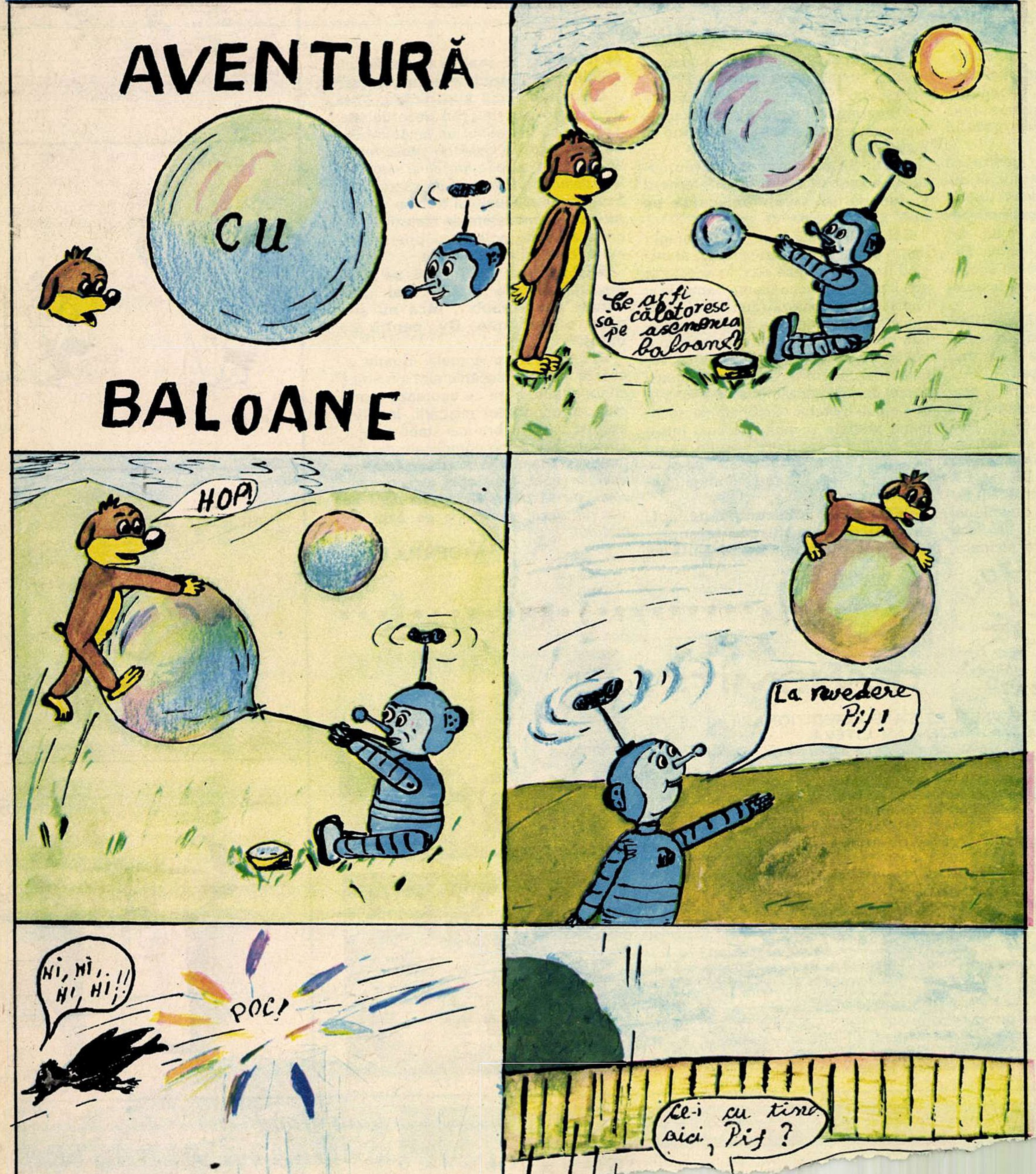
AVENTURĂ CU BALOANE
Ce ar fi să călătoresc pe asemenea baloane?
HOP!
La revedere Pif!
HI, HI, HI, HI!!
POC!
Ce-i cu tine aici, Pif?

(URMARE DIN PAGINA 9)

magazin din sat care este şi locul de adunare publică de unde mai află veşti (nu există ziare, nu există maşini, nu există televiziune). Faţă de alte triburi din aridul ţinut al canioanelor, Havasupaii sînt mai favorizaţi de natură, căci în mica lor oază pot cultiva pămîntul obţinînd pepeni, legume şi unele fructe, iar de pe nişte terenuri rudimentar irigate, nutreţuri pentru animale. În rest membrii tribului nu sînt meşteri nici în arta olăritului ca cei din tribul Novajo nici în arta de a face giuvaeruri ca cei din tribul Hopi. Doar cîteva femei au mai păstrat meşteşugul împletirii coşurilor dar şi acesta este pe cale de dispariţie.

Din anul 1880, cînd locul a fost declarat rezervaţie, indienii duc o viaţă cu totul izolată. Pentru ei timpul nu mai este o noţiune. Marţi nu se deosebeşte de vineri decît prin faptul că vinerea soseşte poşta transportată de catîri.

Uneori, zilele sînt individualizate după evenimentul petrecut: ziua cînd a aterizat un elicopter, ziua cînd s-au terminat rezervele de cutare aliment etc. Singurele zile mai importante din viaţa tribului pot fi socotite cele în care au loc originalele băi la «sauna» în stil indian şi Sărbătoarea piersicilor.

«Saunele» în stil indian sînt un fel de băi cu aburi care se fac într-un fel de colibă conică, jumătate în pămînt, jumătate în afară. După ce au fost încinse la foc un morman de pietre, acestea sînt aşezate cu lopata într-o albie şi apoi duse în coliba a cărei intrare este acoperită cu o pînză groasă.

Pentru ca timpul să treacă mai repede, pe toată durata «băii» se cîntă sau se poartă discuţii. Indienii au credinţa că baia lor miraculoasă are proprietatea de a vindeca răceala, artrita sau chiar fracturile. De aceea obişnuiesc să sufle asupra părţilor dureroase rostind cuvîntul «Hang-e-go» — adică «bine». Niciodată după o asemenea baie indianul nu va intra în apă rece.

Cît priveşte Sărbătoarea piersicilor, ea a fost la origine o sărbătoare a recoltei. Din cauză că numărul pomilor fructiferi a scăzut cu fiecare an, iar roadele pămîntului erau tot mai slabe, sărbătoarea care are loc în luna august şi-a pierdut din fast (rareori mai pot fi văzute pitoreştile costume indiene) şi tribul a transformat-o în sărbătoare

LA VOLAN

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2								■		
3							■			
4					■					
5				■				■		
6		■				■				
7			■						■	
8					■					
9						■				■
10										

ORIZONTAL:

1. Turisme, limuzine, mașini sport într-un cuvînt. 2. Ridică mașina (pl.) — Super Lux în stîrșit!!. 3. Acoperă motorul. — Centimetru cub. 4. Din neamul erurilor. — Întrecere automobilistică de rezistență. 5. Refren popular. — Redacție (abr.) — Număr (abr.) 6. Munte în Creta. — Condică (inv.) 7. Curbe! — Pene!! 8. Arbust de pădure cu fructe căutate. — Nelipsite de la pneuri. 9. Capacitatea maximă... pe camioane. — Corp solid inelar. 10. Baterie.

VERTICAL:

1. Băgată-n viteză! 2. Drum bun! — ...motor. 3. Dacia 1100, Dacia 1300. — Locul fruntaș într-o cursă. 4. Lungește drumul. — Microcentrală... automobilistică. 5. Fără grai. — Merge înapoi — La jurnal! 6. Medii pe oră. — În cuvînt! 7. Cap de bielă — Iubită. 8. Claxon întrerupt!! — Conducătorul mașinii de curse. 9. Faruri. — Vreo (pop.). 10. Efectuată și cu autocarul.

A. IANCU

FĂRĂ CUVINTE

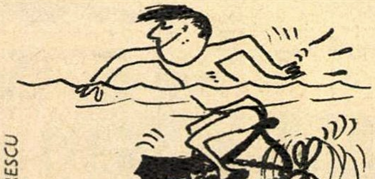

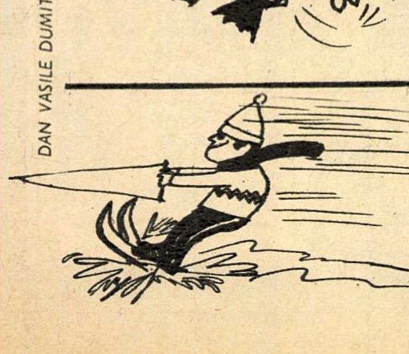

DAN VASILE DUMITRESCU

▲ FII CUMINTE, E ORA DE SOMN.

JOC CU MINGEA ÎN APĂ

Jucătorii se organizează în două echipe egale, de cîte 6—8 jucători. Arbitrul aruncă în apă o minge. Cel care prinde mingea va trebui să o arunce imediat unui jucător din echipa sa. Jucătorii din echipa adversă încearcă să-l împiedice, căutînd să prindă ei mingea și s-o joace între ei. Jocul este asemănător jocului de polo, însă fără porți. Jocul poate dura 10—15 minute, în funcție de posibilitățile fizice ale jucătorilor. Atenție! Jocul se organizează în zone cu apa puțin adîncă, cît mai la mal cu putință. Este bine ca jucătorii din cele două echipe să se deosebească într-un fel. Una din echipe ar putea purta caschete albe, cealaltă de altă culoare.

BLITZ

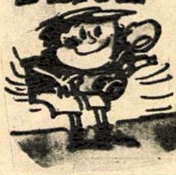

UN ZÎMBET CU...

Romancierul american Ernest Hemingway (1898—1961) aflîndu-se odată la un banchet, a fost întrebat de un mare om de afaceri.

— De fapt care este cea mai bună metodă de scris?

— De la stînga spre dreapta, a mormăit scriitorul.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

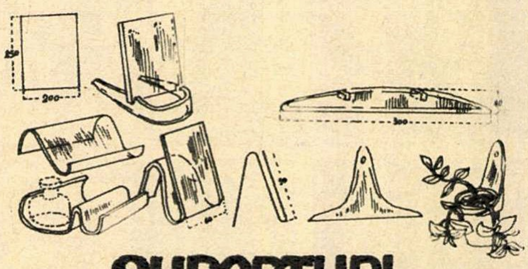

SUPORTURI

Suportul se confecționează din plexiglas cu o grosime de circa 2—3 mm. Pentru aceasta este nevoie de o bandă lată de 4 cm și lungă de 30 cm. Capetele sînt rotunjite. A doua parte o constituie o bucată de 25×20 cm. Pe banda inferioară se crestează două orificii, înclinate la 45° față de bază, iar în acestea se introduce bucata de plexiglas de 25×30 cm.

Un alt tip de suport se poate confecționa dintr-o singură bucată. Se folosește o placă de plexiglas, îndoită în patru locuri. Plexiglasul se introduce în apă fierbinte și se îndoaie în punctele stabilite, pe marginea mesei. Dimensiunile plăcii sînt de 30×30 cm.

În ilustrațiile alăturate sînt desenate și alte modele. În același mod vă puteți confecționa suporturi pentru fotografii, călimări și multe alte obiecte uzuale.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

AFIS,

ÎN ACEASTĂ SĂPTĂMÎNĂ VĂ RECOMANDĂM:

O CARTE: «Vasul ce plutește pe mare» din colecția «Preludii» apărută în editura «Ion Creangă».

UN FILM: «Sub semnul lui Monte Cristo» — film de aventuri — producție a studiourilor franceze.

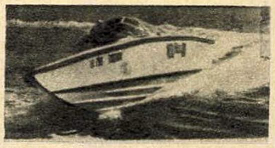

▲

NAVA EXPERIMENTALĂ «TIGERHAI» CONSTRUITĂ ÎN R.F. A GERMANIEI POATE NAVIGA ÎN ORICE CONDIȚII. NU SE POATE SCUFUNDA ȘI ÎȘI REVINE SINGURĂ DIN CELE MAI CRITICE POZIȚII.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

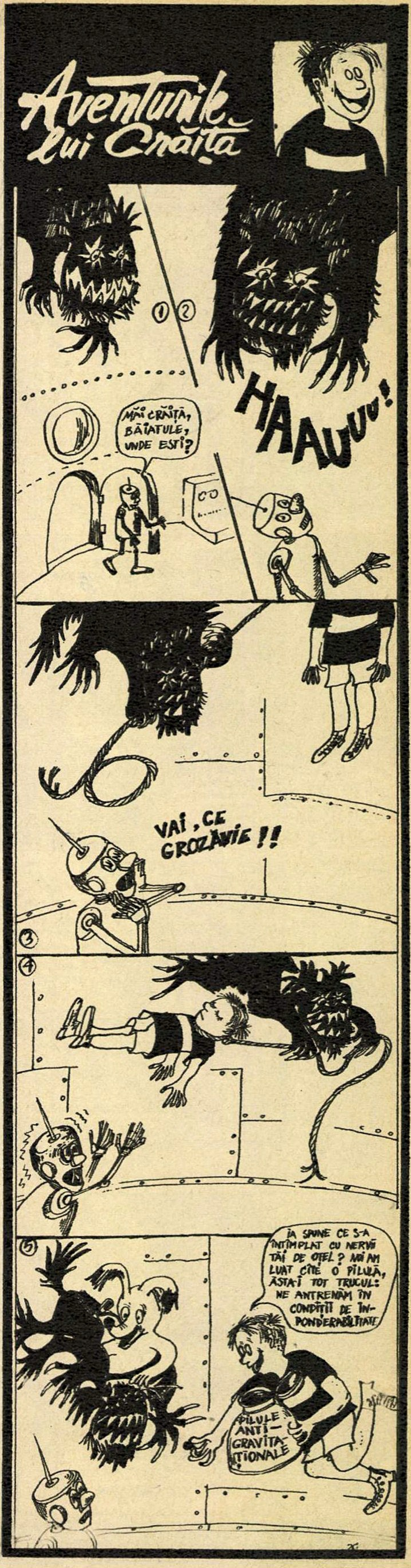
Aventurile lui Crăiță
①
②
HAAUUU!
MĂI CRĂIȚĂ, BĂIATULE, UNDE EȘTI?
③
VAI, CE GROZĂVIE!!
④
⑤
IA SPUNE CE S-A ÎNTÎMPLAT CU NERVII TĂI DE OȚEL? MĂI AM LUAT CÎTE O PILULĂ, ĂSTA-I TOT TRUCUL: NE ANTRENĂM ÎN CONDIȚII DE IMPONDERABILITATE
PILULE ANTI-GRAVITAȚIONALE

Desen: CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ VASILE

108

VACANȚELE UNUI TÎNĂR LINIȘTIT

9

EXPEDITIILE CUTEZĂTORII

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: CEI PATRU BANDIȚI, ASTUPAȚI ÎN PEȘTERĂ DE CĂTRE CEL LĂSAT SĂ-I PĂZEASCĂ PE EXPEDIȚIONARI, REUȘESC SĂ IASĂ AFARĂ. DUPĂ O SUMARĂ JUDECATĂ, ACESTA ESTE INTRODUS ÎN GALERIA FALSĂ ȘI ASTUPAT ACOLO, IAR CEILALȚI PATRU, INTRÎND ÎN POSESIA PLANULUI SUBTERANULUI, AȘTEAPTĂ CA PESTE NOAPTE LACUL DE SUS SĂ SECE PENTRU A PUTEA INTRA ÎN GALERIA CARE, CONFORM PLANULUI, PARE SĂ DUCĂ SPRE CAMERA TEZAURULUI.

Scenariu: CONSTANTIN DIACONU **Desene: PUIU MANU**

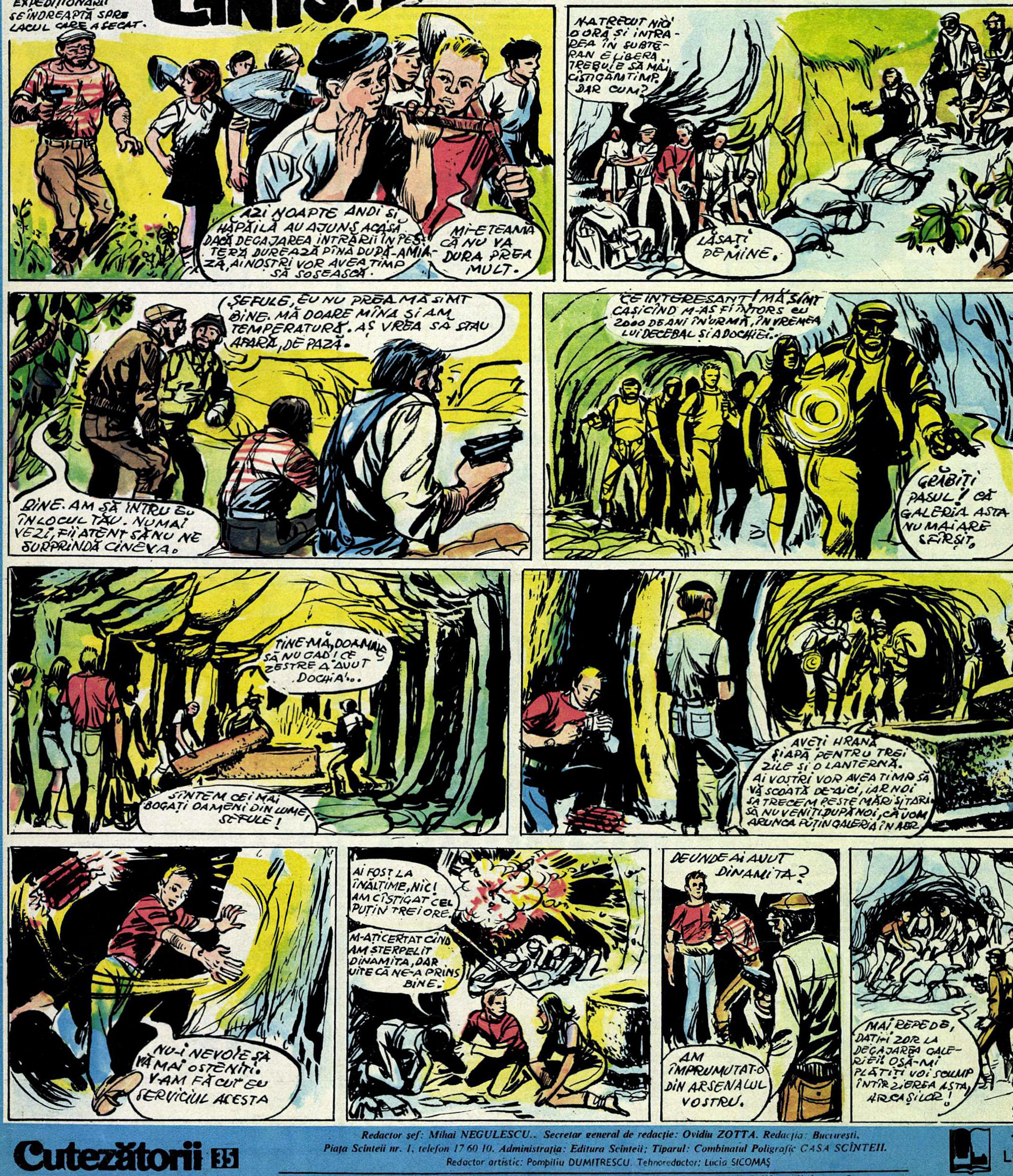
EXPEDIȚIONARII SE ÎNDREAPTĂ SPRE LACUL CARE A SECAT.
AZI NOAPTE ANDI ȘI HAPĂILĂ AU AJUNS ACASĂ. DACĂ DEGAJAREA INTRĂRII ÎN PEȘTERĂ DUREAZĂ PÎNĂ DUPĂ-AMIAZĂ, AI NOȘTRI VOR AVEA TIMP SĂ SOSEASCĂ.
MI-E TEAMĂ CĂ NU VA DURA PREA MULT.
N-A TRECUT NICI O ORĂ ȘI INTRAREA ÎN SUBTERAN E LIBERĂ. TREBUIE SĂ MAI CÎȘTIGĂM TIMP. DAR CUM?
LĂSAȚI PE MINE.
ȘEFULE, EU NU PREA MĂ SIMT BINE. MĂ DOARE MÎNA ȘI AM TEMPERATURĂ. AȘ VREA SĂ STAU AFARĂ, DE PAZĂ.
BINE. AM SĂ INTRU EU ÎN LOCUL TĂU. NUMAI VEZI, FII ATENT SĂ NU NE SURPRINDĂ CINEVA.
CE INTERESANT! MĂ SIMT CA ȘI CÎND M-AȘ FI ÎNTORS CU 2000 DE ANI ÎN URMĂ, ÎN VREMEA LUI DECEBAL ȘI A DOCHIEI...
GRĂBIȚI PASUL! CĂ GALERIA ASTA NU MAI ARE SFÎRȘIT.
ȚINE-MĂ, DOAMNE, SĂ NU CAD! CE ZESTRE A AVUT DOCHIA!...
SÎNTEM CEI MAI BOGAȚI OAMENI DIN LUME, ȘEFULE!
AVEȚI HRANĂ ȘI APĂ PENTRU TREI ZILE ȘI O LANTERNĂ. AI VOȘTRI VOR AVEA TIMP SĂ VĂ SCOATĂ DE-AICI, IAR NOI SĂ TRECEM PESTE MĂRI ȘI ȚĂRI. SĂ NU VENIȚI DUPĂ NOI, CĂ VOM ARUNCA PUȚIN GALERIA ÎN AER.
NU-I NEVOIE SĂ VĂ MAI OSTENIȚI. V-AM FĂCUT EU SERVICIUL ACESTA
AI FOST LA ÎNĂLȚIME, NIC! AM CÎȘTIGAT CEL PUȚIN TREI ORE.
M-AȚI CERTAT CÎND AM ȘTERPELIT DINAMITA, DAR UITE CĂ NE-A PRINS BINE.
DE UNDE AI AVUT DINAMITA?
AM ÎMPRUMUTAT-O DIN ARSENALUL VOSTRU.
MAI REPEDE, DAȚI-I ZOR LA DEGAJAREA GALERIEI! O SĂ-MI PLĂTIȚI VOI SCUMP ÎNTÎRZIEREA ASTA, ARCAȘILOR!
9.

(va urma)

Cutezătorii 35

Redactor șef: Mihai NEGULESCU.. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Administrația: Editura Scînteii; Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.
Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Lucia SICOMAȘ

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă. 41033

1 LEU